

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Ing. M. B.,**

proti

žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**
sídlem Policejní prezidium, Policie ČR, Strojnická 935/27, Praha

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 27. 12. 2019,
č. j. PPR-27340-18/ČJ-2019-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a průběh předcházejícího řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 27. 12. 2019, č. j. PPR-27340-18/ČJ-2019-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Ochranné služby Policie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 28. 6. 2019, č. j. OS-1033-22/ČJ-2019 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Tímto rozhodnutím služební funkcionář rozhodl tak, že v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) neposkytl podle § 101 písm. d) služebního zákona náhradu jednorázového odškodnění, neboť služební poměr žalobce neskončil podle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona v důsledku služebního úrazu ze dne 3. 3. 2010.

2. Dne 3. 3. 2010 utrpěl žalobce při výkonu služby úraz pravého kolene — diagnóza S8340 - podvrtnutí a natažení postihující kolaterální vaz kolena (dále jen „služební úraz“) podle vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, dále jen (dále jen „vyhláška č. 440/2001 Sb.“); uvedený úraz byl jako úraz služební uznán rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 29. 2. 2012, č. j. UOC-1079-2/2011 (dále jen „Rozhodnutí o služebním úrazu“).
3. Dne 12. 5. 2011 byl podle vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti (dále jen „vyhláška č. 393/2006 Sb.“) vydán lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa (dále jen „Lékařský posudek C“), v němž bylo uvedeno, že je žalobce zdravotně způsobilý pro výkon služby s omezením a byla mu stanovena zdravotní klasifikace „C“. Omezení a úlevy pro výkon služby byly specifikovány a stanoveny na dobu 1 roku; jednalo se o omezení ve fyzické zátěži při výkonu služby. Návrh na přezkoumání tohoto posudku žalobce nepodal.
4. Dne 12. 5. 2011 byl podle nařízení Ministerstva vnitra č. 48/2007 o péči o zdraví příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky, Hasičského záchranného sboru České republiky a zaměstnanců Ministerstva vnitra, (dále jen „nařízení č. 48/2007“) vydán posudek lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra (dále jen „Posudek lékařské komise C“), kterým byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace „C“ a současně v něm bylo konstatováno, že *„[p]odle zdravotnické dokumentace onemocnění vzniklo v souvislosti s výkonem služby příslušníka policie ČR.“* V citovaném posudku se uvádí dočasná neschopnost žalobce ke službě v období ode dne 3. 3. 2010 s podpůrčí dobou končící dne 17. 6. 2011 a také omezení a úlevy při výkonu služby, a to ve stejném znění jako v Lékařském posudku C. Návrh na přezkoumání tohoto posudku žalobce nepodal.
5. Rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru č. 1592/2011 ze dne 22. 8. 2011 byl žalobce dnem 20. 6. 2011 ustanoven na služební místo s rovnoměrně rozvrženou dobou služby, čímž přestal splňovat podmínky pro zvýšení základního tarifu o 10 % za výkon služby v nepřetržitém režimu služby, a to z toho důvodu, že nebyl schopen zvýšené fyzické zátěže, déletrvající chůze a stání a také nebyl schopen plnění služebních úkolů v obtížném terénu.
6. Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 25. 4. 2012, č. j. UOC-1079-1/2011 byla žalobci v důsledku služebního úrazu přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě.
7. Dne 16. 8. 2012 byl podle vyhlášky č. 393/2006 Sb., vydán posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa (dále jen „Lékařský posudek D“), z něhož vyplývá, že žalobci byla stanovena zdravotní klasifikace „D“, neboť pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby. Návrh na přezkoumání tohoto posudku žalobce nepodal.
8. Dne 16. 8. 2012 byl podle nařízení č. 48/2007 vydán posudek lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra (dále jen „Posudek lékařské komise D“), kterým byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace „D“ a z něhož současně vyplývá, že *„[p]odle dostupné zdravotnické dokumentace je úrazová diagnosa, st. zn. MKN S 83.4. v přímé souvislosti s výkonem služby v Policii ČR. Diagnosa, pro kterou byla stanovena zdrav. klasifikace „D“ nemá přímou souvislost s výkonem*

služby v Policii ČR. Vznik nemoci dle předložené zdravotnické dokumentace není v souvislosti s požitím alkoholu nebo užitím jiné návykové látky. V posudku je uvedena dočasná neschopnost žalobce ke službě ode dne 2. 4. 2012 s podpůrnou dobou končící dne 30. 8. 2012. Posudek lékařské komise D převzal žalobce dne 16. 8. 2012 a následně podal návrh na jeho přezkoumání, jenž byl zamítnut rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra České republiky č. j. OZZ-62/ÚLK-2012 ze dne 11. 9. 2012 (dále jen „Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení“).

9. Rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 20. 9. 2012, č. 1122/2012 (dále jen „Rozhodnutí o propuštění“) byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona propuštěn ze služebního poměru, neboť podle Posudku lékařské komise D dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost pro výkon služby. Rozhodnutí o propuštění převzal žalobce dne 24. 9. 2012, téhož dne byl propuštěn ze služebního poměru. Toto rozhodnutí, aniž by bylo napadeno řádným opravným prostředkem, nabylo právní moci dne 10. 10. 2012.
10. Dne 6. 11. 2012 žalobce uplatnil nárok na náhradu škody za služební úraz, konkrétně nárok na jednorázové odškodnění (dále jen „žádost o odškodnění“). V žádosti o odškodnění uvedl, že při výkonu služební činnosti utrpěl služební úraz, v jehož důsledku byl uznán dočasně neschopným k výkonu služby od 3.3. 2010 do 17. 6. 2011 s další podpůrnou dobou prodlouženou nad 12 měsíců do 30. 8. 2012. Žalobce odkázal na posudek Lékařské komise C, Rozhodnutí o služebním úrazu, Lékařský posudek D a Rozhodnutí o propuštění. V závěru žádosti o odškodnění uvedl, že *„[n]a základě poškození na zdraví vzniklé v přímé souvislosti s výkonem služby, kdy došlo dle lékařského posudku k dlouhodobému pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby - služebního místa, uplatňuji náhradu na jednorázové odškodnění dle citovaného zákona.“* Na základě této žádosti o odškodnění bylo s žalobcem podle § 178 odst. 2 písm. a) služebního zákona zahájeno řízení ve věcech služebního poměru vedené pod sp. zn. ÚOC-1081/2012 (dále jen „Řízení o žádosti“).
11. Po provedení šetření ředitel Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby vydal ve věci rozhodnutí ve věcech služebního poměru ze dne 31. 1. 2013, č. j. ÚOC-1081-2/2012 (dále jen „Rozhodnutí o odškodnění I.“), kterým žalobci nepřiznal nárok na jednorázové odškodnění a proti kterému žalobce podal odvolání. Náместek policejního prezidenta pro vnější službu rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 21. 5. 2013, č. j. PPR-7286-11/ČJ-2013-990131 (dále jen „Rozhodnutí odvolacího orgánu I.“) zamítl odvolání proti Rozhodnutí o odškodnění I. a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobce v této věci podal žalobu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 9. 2017, č. j. 5 Ad 13/2013-37 (dále též jen „zrušující rozsudek“) zrušil jak Rozhodnutí odvolacího orgánu I., tak i Rozhodnutí o odškodnění I. a věc vrátil odvolacímu orgánu (tj. žalovanému) k dalšímu řízení. Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku shledal jak v Rozhodnutí o odškodnění I., tak i v Rozhodnutí odvolacího orgánu I. závažné deficity týkající se jejich odůvodnění, a to zejména pro rozpor s § 181 odst. 2 písm. c) a d) a odst. 5 služebního zákona. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2017, č. j. 5 Ad 13/2013-37-42 z žádného z napadených rozhodnutí vůbec není zjevné, co bylo předmětem řízení, tedy o jakém konkrétním úrazu žalobce bylo rozhodováno, kdy se stal, v čem spočíval a jak byl hodnocen. Nelze si tedy učinit žádný úsudek ohledně aplikace §105 odst. 1 služebního zákona. (...) Služební funkcionář byl proto v nyní posuzovaném případě povinen přesvědčivě odůvodnit, zda a případně jak byly naplněny podmínky citovaného ustanovení. Navíc ale musel ozřejmit i důvody pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby (...) Při aplikaci §105 odst. 1 služebního zákona

proto nestačí prostý odkaz na klasifikaci, ale služební funkcionář se musí řádně vypořádat i s otázkou, zda důvody zdravotní nezpůsobilosti mají původ ve výkonu služby ... chybně převzaly závěry lékařských posudků z předcházejícího řízení o propuštění ze služebního poměru, aniž by je hodnotily jako jakýkoli jiný podklad rozhodnutí. (...) Je ale nutnou podmínkou, aby byly relevantní podklady uvedené v takové míře a rozsahu, v níž jsou potřeba jako základ pro rozhodování ve věci. V posuzovaném případě bylo zcela na místě, aby správní orgány neodkázaly toliko na závěry lékařských posudků, ale důležitá skutková zjištění posudků i závěry lékařů či komisí vtělily do odůvodnění.“ Odůvodnění rozsudku lze shrnout tak, že služební funkcionáři vycházeli z nezpůsobilých podkladů, což se projevilo v nepřezkoumatelnosti odůvodnění jejich rozhodnutí. Posudek lékařské komise D, z něhož bylo fakticky vycházeno, byl z důvodu jeho neurčitosti soudem označen jako nepřezkoumatelný; závěry Posudku lékařské komise D nebyly hodnotitelné a postrádaly na přesvědčivosti.

12. Ředitel útvaru na základě zrušujícího rozsudku informoval žalobce o pokračování v řízení se sdělením, že předmětné řízení bude dále vedeno pod sp. zn. OS-1033/ČJ-2019. Po projednání věci vydal ředitel útvaru rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci neposkytuje jednorázové odškodnění podle § 101 písm. d) služebního zákona, o které požádal dne 9. 11. 2012, neboť nesplňoval podmínku stanovenou v § 105 odst. 1 služebního zákona.
13. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ředitel útvaru vymezil předpoklady pro odškodnění podle § 105 odst. 1 služebního zákona a odkázal na Rozhodnutí o propuštění, Posudek lékařské komise D a Lékařský posudek D. V odůvodnění rozhodnutí se správní orgán zabýval zejména Posudkem lékařské komise D, který byl potvrzen Rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení. Vzhledem ke skutečnosti, že samotným Rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení správní orgán I. stupně nedisponoval, vyzval žalobce k doplnění spisového materiálu. Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení však správní orgán I. stupně nezískal ani od žalobce a nebylo mu poskytnuto ani Odborem zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra České republiky, jelikož žalobce k takovému postupu odmítl dát souhlas. Za dané situace správní orgán I. stupně odůvodnil prvostupňové rozhodnutí podklady založenými ve spisovém materiálu, a to zejména listinou ze dne označenou 5. 11. 2013, č. j. KM-95-8/PK-2013 označenou jako „Informace“ a vypracovanou MUDr. J. P. ředitelkou odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra (dále též „Informace MUDr. P.“). Z Informace MUDr. P. vypracované za účelem zjištění důvodů dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby, a to v rámci přezkumného řízení vedeného ministrem vnitra ve vztahu k Rozhodnutí odvolacího orgánu I., bylo zjištěno, že dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby nebylo stanoveno v důsledku služebního úrazu, nýbrž že důvodem ke stanovení zdravotní klasifikace „D“ „byly diagnózy týkající se dýchacího ústrojí, které nejsou v souvislosti s výkonem služby“.
14. Dále bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno, že v souvislosti se služebním úrazem byla žalobci Lékařským posudkem C stanovena zdravotní klasifikace „C“, přičemž v důsledku této skutečnosti byl žalobce ustanoven na služební místo s rovnoměrně rozvrženou dobou služby. Žalobci byla taktéž přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ve službě. Správní orgán I. stupně v projednávané věci nepřihlédl k lékařské zprávě o zdravotním stavu žalobce ze dne 2. 5. 2015 a ze dne 5. 6. 2015, neboť tyto ozřejmují zdravotní stav žalobce pouze v dané věci. Správní orgán I. stupně konstatoval, že z dostupných podkladů měl za prokázané, že žalobce „nebyl

propuštěn ze služebního poměru pro dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby v důsledku služebního úrazu pravého kolene jmenovaného ze dne 03. března 2010. Důvodem ke stanovení zdravotní klasifikace „D“ byly diagnózy, týkající se dýchacího ústrojí, které nemají souvislost s výkonem služby. Je zřejmé, že nález na pravém kolenním kloubu nezakládá zdravotní klasifikaci „D“. Služební poměr žalobce skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona, neboť žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby. Ke ztrátě zdravotní způsobilosti nedošlo ani souvislosti s výkonem služby, a nebyly tak naplněny podmínky pro přiznání jednorázového odškodnění podle §105 odst. 1 služebního zákona.

15. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí taktéž uvedl, že žalobci umožnil realizovat procesní práva. Dále se podrobně se vyjádřil k procesnímu postupu, který v řízení o žádosti následoval po vydání zrušujícího rozsudku. Poukázal přitom na postup žalobce, který při zjišťování skutkového stavu věci odmítl poskytnout potřebnou součinnost, jelikož bránil doplnění spisu o Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení. Informace o zdravotním stavu žalobce označil za citlivé údaje, současně však dodal, že jsou důležité pro posouzení nároku na jednorázové odškodnění. Vzhledem k tomu, že z Informace MUDr. P. rozhodné skutečnosti o zdravotním stavu žalobce vyplývají, nepřistoupil správní orgán na návrh žalobce na vypracování znaleckého posudku.
16. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, kterým bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno shora.
17. Poté, co se žalovaný seznámil se spisovým materiálem, zjistil, že předložený spis neobsahoval některé listiny, o nichž ředitel útvaru žalobce informoval. Z tohoto důvodu žalovaný požádal správní orgán I. stupně o doplnění těchto podkladů, načež následně z důvodu přehlednosti přistoupil k novému řazení spisu.
18. Odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu i odbornou literaturu žalovaný zdůraznil povinnost účastníka řízení poskytovat součinnost správnímu orgánu, aby tento mohl objasnit skutkový stav věci. Byl to žalobce, kdo vymezil předmět projednávané věci, přesto ale neposkytl patřičnou součinnost k označení relevantního podkladu, z něhož by prokazatelně vyplývalo, že mu v souvislosti se služebním úrazem a následným propuštěním ze služebního poměru náleží jednorázové odškodnění. Jestliže žalobce nejprve navrhl doložit do spisu jako důkaz Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, a to ve svém podání ze dne 22. 2. 2013, a následně řediteli útvaru neposkytl potřebnou součinnost k zajištění tohoto důkazu, který je pro posouzení projednávané věci jedním ze zásadních podkladů, bylo podle žalovaného možné jen těžko přisvědčit námitce žalobce, že správní orgán I. stupně nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, a že nerespektoval zrušující rozsudek.
19. O skutečnosti, že žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby, dle žalovaného svědčí zejména Lékařský posudek D, Posudek lékařské komise D ve spojení s Rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení, popř. Informace MUDr. P., která fakticky odráží zdůvodnění rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení. Tvzení, že závěry a zdůvodnění těchto podkladů jsou účelové, žalobce ničím nedoložil. Ve spisu není založen jediný podklad, z něhož by vyplýval závěr, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru v důsledku služebního úrazu, přičemž takový podklad neoznačil ani žalobce.

20. Žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobce v souvislosti se služebním úrazem byl posouzen v rámci Lékařského posudku C a Posudku lékařské komise C; v těchto posudcích byly konstatovány omezení a úlevy pro výkon služby a stanovena zdravotní klasifikace „C“, přičemž tyto posudky žalobce věcně ani právně nezpochybnil. Jestliže závěry těchto posudků žalobce nenapadl, akceptoval tak zhodnocení jeho zdravotního stavu v souvislosti se služebním úrazem, tj. že v důsledku služebního úrazu mohl vykonávat službu s omezeními a úlevami. Žalobce nadto ani netvrdil, že by u něj došlo v období od stanovení zdravotní klasifikace „C“ (dne 12. 5. 2011) do stanovení zdravotní klasifikace „D“ (dne 16. 8. 2012) k negativnímu progresu zdravotního stavu v souvislosti se služebním úrazem postihujícím jeho koleno, tj. že by v souvislostech s tímto jeho služebním úrazem došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu, a to v takové míře, že by jeho zdravotní stav již nesplňoval podmínky pro výkon služby.
21. Žalovaný se ohradil proti tvrzení, že ve smyslu zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“) měli posudkovou činnost vykonávat pouze posudkoví lékaři, nikoli lékařské komise. Uvedený zákon sice mj. řeší posudkovou péči a lékařské posudky, nikoli však výslovně v souvislosti s výkonem služby příslušníka, neboť pro tyto případy byly v návaznosti na služební zákon vydané speciální právní předpisy, tj. vyhláška č. 393/2006 Sb. a nařízení č. 48/2007. Všechny lékařské posudky založené ve spise tak podle žalovaného byly zpracovány v souladu s právními předpisy platnými a účinnými v době jejich vydání, a proto je nutné je považovat za zákonné podklady.
22. Pro objasnění existence dvou lékařských posudků ze dne 16. 8. 2012 týkajících se zdravotní způsobilosti žalobce pak dle žalovaného bylo třeba vycházet z příslušných právních norem, na jejichž základě byly tyto posudky vyhotoveny.
23. Žalobce sice nesouhlasil s Posudkem lékařské komise D, relevantně však neuvedl ničem, čím by tento posudek, který byl navíc potvrzen Rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení, z právního či věcného hlediska zpochybnil. V Posudku lékařské komise D je výslovně uvedeno, že posouzení zdravotního stavu žalobce proběhlo na základě čl. 15 odst. 3 písm. i) nařízení č. 48/2007, podle kterého lékařské komise posuzují zdravotní stav příslušníka při přezkumném řízení. V případě žalobce byl také dodržen postup podle čl. 22 nařízení č. 48/2007. Posudek lékařské komise D byl vyhotoven na základě čl. 26 odst. 1 nařízení č. 48/2007 v rámci tzv. přezkumného řízení, které je v návaznosti na čl. 15 nařízení č. 48/2007 v podrobnostech upraveno v čl. 23 a násl. nařízení č. 48/2007. Žalobce se nesprávně domnívá, že Posudek lékařské komise D byl vypracován orgánem k tomu nepřislušným, resp. že lékařská komise je pouze poradním orgánem a nebyla oprávněna uvedený posudek vyhotovit. K provádění lékařské posudkové činnosti totiž nebyli příslušní jen lékaři resortních zdravotnických zařízení, nýbrž i lékařské komise, jak ostatně vyplývá z čl. 12 nařízení č. 48/2007.
24. Skutečnost, že v souladu s vyhláškou č. 393/2006 Sb., která byla přijata na základě § 79 odst. 6 služebního zákona, byl vydán Lékařský posudek D, a to fakticky paralelně s Posudkem lékařské komise D vydaným podle nařízení č. 48/2007 podle žalovaného neznamena, že se uvedené posudky vzájemně vylučují. Z Posudku lékařské komise D vyplývá, že služební úraz se stanovenou diagnózou S8340 byl v příčinné souvislosti s výkonem služby a současně z něho vyplývá prostá informace o tom, že stanovení zdravotní klasifikace „D“, pro kterou byl následně žalobce propuštěn, nemá příčinnou souvislost s výkonem služby.

25. Žalovaný zdůraznil, že ačkoli byl ve zrušujícím rozsudku Posudek lékařské komise D označen jako podklad nedostatečný pro rozhodnutí, nelze přehlédnout, že v té době nebylo součástí spisového materiálu Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení ani Informace MUDr. P.. Je logické, že Posudek lékařské komise D, v němž na rozdíl od Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení nejsou dostatečné konkrétní informace vztahující se k důvodům posouzení zdravotní klasifikace „D“, nemohl z hlediska relevantnosti a přezkoumatelnosti sám o sobě obstát.
26. Pro řádné posouzení nároku na jednorázové odškodnění proto bylo v řízení o žádosti vedeném po vydání zrušujícího rozsudku nutné zajistit dostatečně relevantní podklady, tj. jakékoli důkazy objasňující náležité zjištění skutkového stavu věci. Především bylo zřejmé, že bude třeba doložit do spisu Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, popř. jiný podklad, z něhož by vyplývaly potřebné informace o zdravotním stavu žalobce související se služebním úrazem, resp. s pozbytím dlouhodobé zdravotní způsobilosti pro výkon služby.
27. Jestliže žalobce v řízení označil jako důkaz Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, mohl tento důkaz do řízení doplnit sám, což ale neučinil. Ředitel útvaru žalobce řádně vyzval, aby poskytl Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, popř. aby poskytl souhlas s tím, aby Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení bylo poskytnuto řediteli útvaru. Žalobce však odmítl poskytnout součinnost při opatřování Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, a to přesto, že ve svém podání ze dne 22. 2. 2013 sám citoval odůvodnění tohoto rozhodnutí a toto rozhodnutí označil jako důkaz (srov. č. I. 31 správního spisu).
28. Vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu I. stupně z důvodu neposkytnutí součinnosti žalobce nepodařilo získat Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, nezbylo mu než při posouzení nároku žalobce na jednorázové odškodnění vycházet z podkladů založených ve spise, zejména pak z Informace MUDr. P., která obsahuje rekapitulaci zdravotní dokumentace a objasňuje otázku, zda zdravotní klasifikace „D“ byla žalobci stanovena v důsledku služebního úrazu. Informace MUDr. P. byla zpracována na základě podnětu žalobce k přezkumu Rozhodnutí odvolacího orgánu I. (dále jen „podnět k přezkumu“). Ministr vnitra jako věcně příslušný správní orgán věc skutkově a právně projednal, a protože si k posouzení rozhodnutí odvolacího orgánu zajistil informace o zdravotním stavu žalobce související s projednávaným nárokem na jednorázové odškodnění, žalovaný neseznal důvod, proč by příslušné podklady přezkumného řízení, tj. Informace MUDr. P. a doporučení senátu poradní komise ministra vnitra nezahajovat řízení o přezkumu, nemohly být považovány za relevantní podklady pro rozhodnutí. Závěry ministra vnitra ve věci podnětu k přezkumu jsou žalobci známy, neboť on sám uvedl, že byl ministrem vnitra vyrozuměn o tom, že jeho podnětu k přezkumu nebylo vyhověno; to, že by v této věci činil nějaké další opatření, již žalobce neuvedl. Nadto před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně Informaci MUDr. P. žalobce věcně ani právně nerozporoval. Správní orgán I. stupně neměl důvod nepřihlížet k tomuto podkladu a Informaci MUDr. P. doslovně odcitoval v odůvodnění rozhodnutí, žalobcem požadovaný znalecký posudek proto považoval za neúčelný.
29. Přestože si žalobce nepřál, aby Informace MUDr. P. byla podkladem pro rozhodnutí, žalovaný zdůraznil, že za daných okolností uvedený podklad není jediným podkladem, z něhož by vyplývala neoprávněnost nároku žalobce na jednorázové odškodnění. Jestliže bylo do spisu doloženo posouzení zdravotního stavu žalobce provedené v souvislosti s

podnětem k přezkumu, na který žalobce v řízení o žádosti sám upozorňoval a který s projednávanou věcí úzce souvisí, žalovaný neshledal důvod Informaci MUDr. P. považovat za nezákonný podklad.

30. Ve vztahu k Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení žalovaný uvedl, že již v nalézacím řízení sám žalobce toto rozhodnutí citoval a uvedl rozhodné skutečnosti týkající se posouzení jeho zdravotního stavu ve vztahu k nároku na jednorázové odškodnění. Podle názoru žalovaného mohl správní orgán I. stupně Posudek lékařské komise D v kontextu žalobcem učiněné citace odůvodnění Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení využít ve svých úvahách o zamítnutí žádosti o odškodnění. Správní orgán I. stupně však k tomuto nepřihlédl, načež se žalovaný rozhodl v tomto ohledu provést vlastní dokazování.
31. Žalovaný dospěl k názoru, že poskytnutí tohoto rozhodnutí se může zákonným postupem domoci i bez souhlasu žalobce, což podrobně objasnil v přípisu ze dne 17. 9. 2019, č. j. PPR-27340-6/ČJ-2019-990131. Odbor zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra České republiky poskytl žalovanému příslušné rozhodnutí, jelikož až citovaným přípisem byl informován o tom, že žalobce v řízení o žádosti sám příslušné informace o svém zdravotním stavu poskytl; do té doby takové informace neměl, a proto byl předtím souhlas žalobce požadován. Žalobce se tak nemohl dovolávat toho, že k poskytnutí tohoto rozhodnutí nedal souhlas, neboť za daných okolností jeho souhlasu třeba nebylo. Žalobce se dovolával zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), který však byl ke dni 24. 4. 2019 zrušen zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“). V daném případě je však podstatné, že žalobce v řízení o žádosti sám sdělil citlivé údaje, a tudíž poskytnutím Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení nemohly být citlivé údaje poskytnuty v rozporu s právními předpisy. K tomu žalovaný odkázal na čl. 9 odst. 2 písm. e) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „obecné nařízení o ochraně osobních údajů“).
32. V Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, kterým byl zamítnut návrh žalobce na přezkoumání Posudku lékařské komise D a tento posudek byl potvrzen, bylo uvedeno následující odůvodnění:

„Podkladem pro rozhodnutí byla dostupná zdravotnická, dokumentace, včetně odborných lékařských nálezů z ortopedické ambulance a ORL kliniky 3. LF ÚVN Praha, odborných nálezů FN Olomouc Klinika plicních nemocí a tuberkulózy a odborné posouzení Ústřední lékařskou komisí MV (dále jen „ÚLK“) ze dne 10.9.2012.

Po prostudování zdravotnické dokumentace výše jmenovaného, uvedených odborných nálezů a odborném posouzení ÚLK, v souladu s § 47 odst. 1 zákona, dospěl správní orgán k závěru, že zdravotní stav výše jmenovaného toho času odpovídá podle oddílu I, odst. 1, oddílu III a sl. II přílohy vyhlášky č. 393/2006 Sb. o zdravotní způsobilosti, ve znění vyhlášky č. 407/2008 Sb. stanovené zdravotní klasifikaci a posudkově rozhodující onemocnění není v příčinné souvislosti s výkonem služby. Dle předložené zdravotnické dokumentace a v ní obsažených odborných nálezů se jedná o postižení dýchacího ústrojí v několika etážích, a vzhledem k závažnosti a potrahovanosti onemocnění, tento stav dle citované vyhlášky jednoznačně odpovídá zdravotní, klasifikaci „D“. Toto onemocnění vyžaduje dispenzarizaci a jistá omezení a to jak

fyzická, tak rovněž psychická. Pokud se jedná o úraz kolenního kloubu v roce 2010, je dle poslední lékařské zprávy z ortopedie ÚVN ze dne 16. 3. 2012 kloub popisován jako stabilní a tento nálezní odpovídá zdravotní klasifikaci „C“ - schopen výkonu služby s omezením.

Uvedený stav odpovídá dle vyhlášky č.393/2006Sb., o zdravotní způsobilosti, ve znění vyhlášky č. 407/2008Sb. stanovené zdravotní klasifikaci „D“ - pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilosti pro výkon služby. Podle zdravotnické dokumentace posudkově rozhodující onemocnění nevzniklo v souvislosti s výkonem služby.“

33. Žalovaný konstatoval, že z citovaného rozhodnutí v návaznosti na Posudek lékařské komise D prokazatelně vyplývá, že služební úraz nemohl být důvodem, pro který byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace D – pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby. Tvzení žalobce, že mu zdravotnické orgány Ministerstva vnitra České republiky nediagnosticskovaly žádnou nemoc v souvislosti s dýchacím ústrojím, není důvodné, neboť toto onemocnění mohl diagnostikovat jakýkoli lékař, u něhož se žalobce léčil. Žalovaný uvedl, že se žalobce fakticky snaží Posudek lékařské komise D znevěrohodnit a vyloučit ho jako relevantní podklad pro rozhodnutí. Je zřejmé, že Posudek lékařské komise D ve spojení s Rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení představují v projednávané věci zásadní podklady, nárok žalobce na jednorázové odškodnění z nich ale nevyplývá.
34. Jestliže žalobce tvrdí, že má nárok na jednorázové odškodnění, aniž by ve svůj vlastní prospěch přispěl k objasnění skutkového stavu věci, považuje žalovaný takovýto přístup za nepochopitelný a zvláštní. Žalobce nelze donutit, aby v řízení o žádosti navrhl, popř. sám doplnil důkazní prostředky, nelze však odhlédnout od toho, že pokud by se služebním funkcionářům nepodařilo získat relevantní podklady k věcnému posouzení věci, mohlo by být řízení o žádosti v důsledku odmítání součinnosti žalobce v konečném důsledku důvodem pro nepřiznání jednorázového odškodnění.
35. Závěrem napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul, že pro posouzení nároku na jednorázové odškodnění zcela postačuje, že důvodem pozbytí dlouhodobé zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby bylo onemocnění dýchací soustavy, které nemá přímou souvislost s výkonem služby. Současně platí, že služební úraz nebyl v příčinné souvislosti s tím, že žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby, jak v žádosti o odškodnění prohlašoval. Tento závěr je za daných okolností nesporný a jako takový je plně dostačující pro zamítnutí žádosti o odškodnění. Požadavek žalobce na zjištění, pro kterou konkrétní diagnózu (myšleno konkrétní číselné označení diagnózy) mu byla stanovena zdravotní klasifikace „D“, pokud je zřejmé, že to byly potíže související s dýchací soustavou, je v dané věci zcela přejatý, neboť nemůže mít na předmět řízení o žádosti rozhodující vliv.

II. Obsah žaloby

36. Úvodem je třeba zdůraznit, že žalobce podal ve věci obsáhlou žalobu, kterou doplnil přílohami, jež jsou z velké části obsahem spisového materiálu. Žaloba je velmi nepřehledná až zmatečná. Žalobce nejdříve uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaným nebylo jednoznačně, průkazně a nespochybnitelně prokázáno, že jeho služební poměr neskončil podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákon v důsledku služebního úrazu ze dne 3. 3. 2010, přičemž žalobci nebyla poskytnuta podle

ustanovení § 101 písm. d) služebního zákona náhrada jednorázového odškodnění, kterou uplatnil dne 9. 11. 2012. Následně na 26 stranách podrobně rekapituloval průběh správního řízení, který vedl k vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V této části žaloby obsáhle citoval některé z listin, lékařských zpráv a rozhodnutí, které byly ve správním řízení či v předchozím řízení před soudem vydány, aniž by bylo zřejmé, zda zároveň namítá jejich nezákonnost či vady řízení, nebo zda se jedná o pouhý popis průběhu předcházejícího řízení. Obecně lze uvést, že žalobcem rekapitulovaný průběh správního řízení je totožný s tím, jak jej soud popsal shora.

37. Kromě popisu předcházejícího řízení žalobce rozporoval i některé rozhodné skutečnosti. Jeho argumentaci soud pro přehlednost rozdělil do následujících žalobních bodů. Zároveň je třeba podotknout, že soud v žalobě identifikoval i námitky, jež směřují proti Rozhodnutí o odškodnění I. a Rozhodnutí odvolacího orgánu I. Obě tato rozhodnutí však byla na základě dříve podané žaloby zrušena rozsudkem Městského soudu ze dne 12. 9. 2017, č. j. 5 Ad 13/2013-37. Soud v nyní projednávané věci není oprávněn přezkoumávat zákonnost těchto rozhodnutí, nadto již zrušených, a námitkami vztahujícími se k nim či k jiným řízením, na které žalobce taktéž v žalobě odkazuje. Z tohoto důvodu na námitky, u kterých seznal, že se vztahují k těmto rozhodnutím, nereagoval.
38. Žalobce v rámci žaloby obecně uvedl, že správní orgán I. stupně ani žalovaný od zahájení řízení ve věci neuvedli ničeho konkrétního a relevantního, z čeho by bylo možné jeho nárok na jednorázové odškodnění považovat za neoprávněný. Podle žalobce lze jen stěží uvěřit tomu, že si správní orgán není vědom skutečnosti, že k poškození zdraví žalobce došlo v příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 3. 3. 2010, což vedlo následně i k jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka policie.
39. V **prvním žalobním** bodě žalobce namítal, že dne 16. 8. 2012 byly souběžně vydány dva lékařské posudky. Jeden poskytovatelem pracovně-lékařských služeb podle přílohy č. 4 k vyhlášce č. 393/2006 Sb., tj. Lékařský posudek D, a druhý posudek podle nařízení č. 48/2007, tj. Posudek lékařské komise D. Podle žalobce z Posudku lékařské komise D nelze jednoznačně určit, jaká diagnóza nesouvisející s výkonem služby vedla ke stanovení jeho zdravotní klasifikace „D“. Tento posudek byl nadto zpracován věcně nepřislušným zpracovatelem. Žalobce je toho názoru, že existence dvou posudků s rozdílným obsahem vydaných různými orgány a obsahujících různá poučení o možnosti podat opravný prostředek činila jakákoliv rozhodnutí vydaná na základě těchto posudků zmatečnými.
40. Žalobce dále uvedl, že podal podnět k přezkoumání Posudku lékařské komise D, o kterém bylo rozhodnuto Rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení. Namítl, že pouhý odkaz na oddíly přílohy vyhlášky č. 393/2006 Sb., nepostačuje k identifikaci toho, o jaká onemocnění se jedná. Lékařským posudkem C mu bylo vystaveno omezení k výkonu služby z důvodu služebního úrazu kolene a dýchací obtíže nebyly důvodem pro vystavení potvrzení o dočasné neschopnosti k výkonu služby. Na základě toho lze Posudek lékařské komise D i Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení označit za neúplné a nepřesvědčivé, neboť v nich není uveden souhrn medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěl posuzující lékař. V posudcích absentují konkrétní lékařské úvahy učiněné na základě zjištěného skutkového stavu ve vztahu k závěru o zdravotní klasifikaci žalobce. Nelze akceptovat, aby služební funkcionář následně sám „odůvodňoval“ závěr posudku lékařské komise s odkazem na shromážděnou zdravotnickou dokumentaci.

41. Nadto žalobce uvedl, že správní řízení bylo soustavně ztěžováno, jelikož správní orgány opakovaně a bezdůvodně požadovaly poskytnutí Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení. K tomu žalobce doplnil, že vzhledem ke skutečnosti, že ve zrušujícím rozsudku bylo uvedeno, že Posudek lékařské komise D je zcela nepřezkoumatelný a v něm uvedené závěry nejsou hodnotitelné, je Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, které se omezuje jen na otázku potvrzení Posudku lékařské komise D, rovněž nepřezkoumatelné, nehodnotitelné a postrádá na přesvědčivosti.
42. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce uvedl, že byl žádán o souhlas se zproštěním povinnosti mlčenlivosti poskytovatelů zdravotních služeb a zdravotnických pracovníků poskytovatele pracovně-lékařských služeb pro potřeby řízení ve věcech služebního poměru. K tomu poukázal na skutečnost, že náhradová komise, poradní komise ani správní orgán nejsou příslušný k vypracování jakéhokoli lékařského posudku vycházejícího z jeho lékařské dokumentace. Žalobce požádal o sdělení osoby způsobilé k této činnosti, která bude lékařský (znalecký) posudek plynoucí z jeho zdravotní dokumentace vypracovávat, a o její kontaktní údaje. Této osobě by souhlas poskytl. Do současnosti se tak však nestalo a správním orgánem bylo soustavně odmítáno zajistit způsobilý podklad pro jeho rozhodování.
43. Žalobce dále uvedl, že byl požádán předsedou senátu poradní komise ministra vnitra o nahlédnutí do své zdravotní dokumentace, což bylo nutné, pokud existovaly důvody pro zahájení přezkumného řízení ve věci Rozhodnutí odvolacího orgánu I. Pro uvedený důvod poskytl předsedovi senátu poradní komise ministra vnitra souhlas k nahlédnutí do své zdravotní dokumentace, avšak žádné třetí osobě souhlas k nahlédnutí do zdravotní dokumentace neudělil. Předseda senátu poradní komise ministra vnitra bez jeho souhlasu delegoval jemu udělený souhlas k nahlédnutí do zdravotní dokumentace, jejímž obsahem byly citlivé údaje o zdravotním stavu žalobce, na třetí osobu v rozporu se zákonem. Tento souhlas byl delegován na MUDr. J. P., tedy stejnou osobu, kterou bylo vyhotoveno i Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení. Ta pak vyhotovila taktéž Informaci MUDr. P., jež se stala bez jeho vědomí a souhlasu součástí spisového materiálu vedeného pod č. j. OS-2169/ČJ-2017. Vzhledem k tomu, že tato informace byla správním orgánem obstarána a použita jako důkaz v napadeném rozhodnutí v rozporu se zákonem, je i celé napadené rozhodnutí nezákonné.
44. Žalobce namítl, že není pravdou konstatování správního orgánu obsažené ve vyjádření ze dne 13. 2. 2018, č. j. OS-2169-4/ČJ-2017, že žalobce v dopise ze dne 19. 1. 2018 odkázal na Informaci MUDr. P., a že z ničeho nebylo patrné, že by ve věci měl být vypracován revizní lékařský posudek, kterým mělo být provedeno nové posouzení žalobcovy zdravotní způsobilosti a měla být stanovena zdravotní klasifikace „D“. Žalobce nedal souhlas ke zproštění povinnosti mlčenlivosti poskytovatelů zdravotních služeb a zdravotnických pracovníků poskytovatele pracovně-lékařských služeb o svém zdravotním stavu.
45. Postup MUDr. P. ve věci vyhotovení Informace MUDr. P. považuje žalobce za nezákonný, neboť není zřejmé, z jaké dostupné zdravotnické dokumentace a kdy bylo touto lékařkou čerpáno. O skutečnosti, že by nahlédla do zdravotní dokumentace v den, kdy byla informace vyhotovena, nic nesvědčí. Není pravdou, jak uvádí žalovaný, že žalobce navrhoval doložit do spisu písemnosti vycházející z řízení o přezkoumání Rozhodnutí o odškodnění I., neboť z tohoto řízení byl žalobci znám pouze dokument bez uvedení označení ze dne 20. 12. 2013 odeslaný dne 30. 12. 2013, přičemž vypracovanou písemnost

nebylo moci rozporovat či namítat ve správním řízení. V odvolání ze dne 19. 7. 2019 proti Rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítal i skutečnosti uvedené v Informaci MUDr. P.. Ta byla podkladem i pro rozhodnutí ze dne 9. 9. 2018, č. j. OS-2169-14/ČJ-2017, které bylo rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 22. 2. 2019, č. j. PPR-34306-7/ČJ-2018-990131 jako nezákonné zrušeno. Informace MUDr. P.nadto nebyla součástí spisového materiálu. Za situace, kdy lékařská zpráva nemá charakter posudku ani podkladu pro rozhodování orgánu veřejné správy, v typologii by byla zařazena do kategorie lékařských doporučení.

46. Správní orgán I. stupně z Informace MUDr. P.pouze obecně citoval, avšak nepřesně a zmatečně a v daném kontextu lživě. Je zavádějící, pokud správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí uvádí, a to s odkazem na Informaci MUDr. P., spojení mezi diagnózou polypů a výkony, které byly provedeny ve vztahu k vyšetření pro kašel. Ve Fakultní nemocnici Olomouc byly provedeny výkony bronchoskopie, gastroskopie, CT plic, spirometrie, RTG S+P, ze kterých není patrné žádné spojení mezi polypy a stavem po operaci, se závěry učiněnými po provedených výkonech. Diagnóza nosní polypy nebyla před a ani po operačním zákroku důvodem pro dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, což potvrzuje i zpráva o ambulantním vyšetření vydaná ORL klinikou Praha ze dne 2. 5. 2013. Diagnózu, pro kterou je v posudku lékařské komise uvedena zdravotní klasifikace „D“, nikdy zdravotnické orgány Ministerstva vnitra nedignostikovaly. Z vedené zdravotní dokumentace z doby služebního poměru není patrná skutečnost, že by žalobci obecné onemocnění bránilo v dalším výkonu služebního místa. Žalobce se proto nemohl ztotožnit s tvrzením správního orgánu, podle kterého důvodem ke stanovení zdravotní klasifikace „D“ - dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby - byly diagnózy týkající se dýchacího ústrojí.
47. Nadto žalobce namítl, že služebním lékařem zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra byl dne 9. 10. 2012 vypracován dokument „souhrnné posouzení“ vycházející ze zdravotní dokumentace, kde se uvádí, že poškození kolenního kloubu vzniklé jako následek služebního úrazu ze dne 3. 3. 2010 je posouzeno zdravotní klasifikací „C-D“. Podle žalobce je tak patrná skutečnost, že ke zhoršení zdravotního stavu v důsledku služebního úrazu došlo i po provedené změně režimu výkonu služby z nepřetržitého na pravidelně rovnoměrně rozvržený.
48. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce namítl, že nelze souhlasit se žalovaným, že všechny lékařské posudky založené ve spise byly zpracovány v souladu s právními předpisy platnými a účinnými v době jejich vydání, a je tak nutné je považovat za zákonné podklady. Žalobce na tomto místě odkázal na závěry zrušujícího rozsudku týkající se nepřezkoumatelnosti Posudku lékařské komise D. Zdůraznil, že podkladem pro propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona je lékařský posudek poskytovatele pracovně-lékařských služeb, nikoli posudek lékařské komise. Rozhodujícím podkladem proto není Posudek Lékařské komise D, ale Lékařský posudek D. Na tento posudek odkazuje služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí. V tomto posudku však, v rozporu s tvrzením služebního funkcionáře, není uvedeno, že diagnóza, pro kterou mu byla stanovena zdravotní klasifikace „D“, nemá přímou souvislost s výkonem služby.
49. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů podle žalobce není zjevné, že by služební funkcionář přesvědčivě ozřejmil důvody pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně i žalovaný nesprávně odkázali na

závěr Posudku lékařské komise D a Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení. Žalobce přitom odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2017, č. j. 5 Ad 13/2013-37, podle něhož je Posudek lékařské komise D nepřezkoumatelný, neboť závěry lékařské komise nejsou hodnotitelné a posudek postrádá na přesvědčivosti. Jestliže je Posudek lékařské komise D potvrzen Rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení, je i toto rozhodnutí nepřezkoumatelné.

50. V **čtvrtém žalobním bodě** žalobce namítl nepřesné označování listin založených ve správním spise a jeho nepřehlednost. Poukázal na to, že v záznamu o nahlédnutí do spisu ze dne 27. 11. 2019, č. j. OS-1033-22/ČJ-2019 se uvádí, že spisový materiál obsahoval 230 listů. V úředním záznamu ze dne 6. 6. 2019 o seznámení se spisem před vydáním rozhodnutí ve věci evidované pod č. j. OS-1033/ČJ se pak uvádí, že spis obsahuje 155 listů. Ze seznamu uložených písemností není patrné faktické vedení dokumentace; nejsou uváděna pořadová čísla, čísla jednací dokumentů, datum vložení do spisu, kým byl dokument do spisu založen, a jejich případné přílohy. V odvolacím řízení pak seznam uložených písemností zcela abscentuje i přesto, že je nepochybný rozdíl v počtu listů spisu prvoinstančního a žalovaného (v počtu 75 listů).
51. Není taktéž pravda, že by žalobce neprokázal patřičnou součinnost nebo bránil zjištění skutečného stavu věci. Správní orgán si byl vědom toho, že mu správní řád dává možnosti, jak náležitě zjistit skutečný stav věci. Žalobce několikrát součinnost navrhoval, správní orgán však přesto dostatečně relevantní podklady objasňující náležité zjištění skutkového stavu nezajistil a jen odkázal na Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení a Informaci MUDr. P..
52. V **pátém žalobním bodě** žalobce namítl, že požádal předsedkyni poradní komise o zaslání podkladů, které budou sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí ve věci, a to za účelem vyjádření se k nim. Žádosti žalobce však nebylo vyhověno a žalobci ani nebylo zasláno odůvodnění, proč se tak nestalo.
53. Dne 24. 4. 2019 bylo žalobci doručeno oznámení o obsahu spisu a výzva k případnému doplnění spisového materiálu ze dne 16. 4. 2019 č. j. OS-1033-13/ČJ-2019. Žalobce správnímu orgánu oznámil, že „sjetina“ přiložená k oznámení je nic nevypovídající, povrchní, nekonkrétní a nesrozumitelná, a nedokládá deklarovaný obsah spisového materiálu ode dne zahájení pokračování řízení ve věci. Žalobce proto požádal předsedkyni poradní komise o doplnění a zaslání ve „sjetině“ uvedeného listinného materiálu v počtu a druhu, jak je „sjetinou“ uvedeno, aby se k němu mohl vyjádřit. K dalšímu doplnění zasláního dokumentu a seznámení žalobce s tímto však již nedošlo.
54. V rámci **šestého žalobního bodu** žalobce uvedl, že podával opatření proti nečinnosti. Považuje za zarážející, že si nadřízený správní orgán dovolil ve svém sdělení uvést, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti prvoinstančního správního orgánu považuje za bezpředmětnou, nebyl-li tento orgán od 12. 9. 2017 do 9. 10. 2018 schopen vydat rozhodnutí ve věci. Žalobce taktéž uvedl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se závazným právním názorem uvedeným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2017 č. j. 5 Ad 13/2013-37. Také se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, a to buďto vůbec, anebo zcela neuspokojivě.
55. Na základě shora uvedeného žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

56. Žalovaný navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve vyjádření k žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení. Následně poznamenal, že některé listiny, které žalobce přiložil k žalobě, nejsou součástí správního spisu, a že v rámci žaloby se žalobce vyjadřuje taktéž k řadě okolností, které nebyly předmětem řízení. Kvalifikované vymezení skutkových a právních důvodů nezákonnosti žalovaného rozhodnutí však v žalobě spíše absentuje. Způsob žalobní argumentace je obtížně uchopitelný až zmatečný, žalobní námitky nejsou výslovně vymezeny, a proto žalovaný k bližšímu obsahovému vyjádření se k žalobě ani nepřistoupil.
57. V projednávané věci žalovaný postupoval ve smyslu § 190 odst. 8 služebního zákona, jehož účelem je mj. naplnění zásady procesní ekonomie. Doplnil spisový materiál a v napadeném rozhodnutí náležitě objasnil všechny zjištěné relevantní okolnosti. V daném případě seznal, že by procesní postup spočívající ve zrušení nalézacího rozhodnutí byl nežádoucí; vedl by pouze k časové prodlevě a neměl by žádného opodstatnění.
58. Žalobce byl v řízení o žádosti povinen poskytnout služebním funkcionářům součinnost při zjišťování skutkového stavu věci a bylo v jeho zájmu, aby sám doložil písemnosti, z nichž bylo možné seznat jeho nárok na jednorázové odškodnění, anebo aby na takové písemnosti alespoň poukázal. Pokud žalobce v nyní projednávané věci předložil nové listiny, tyto dle názoru žalovaného nemohou být předmětem soudního přezkumu, neboť to byl žalobce, kdo svým jednáním znemožnil žalovanému se s nimi v odvolacím řízení seznámit a vyjádřit se k nim. Popis zdravotního stavu samotným žalobcem nemůže představovat rozhodující vymezení skutečností, z nichž by bylo možné činit relevantní závěry. Pro žalovaného byly naopak podstatné závěry o zdravotním stavu žalobce vypracované příslušnými lékaři v rámci poskytování pracovně-lékařských služeb pro účely řízení ve věcech služebního poměru, kteří na rozdíl od služebních funkcionářů disponovali zdravotní dokumentací žalobce, byť to žalobce popíral.
59. Lékařský posudek mohl služební funkcionář hodnotit v rovině právní, tedy zda poskytovatel pracovně-lékařských služeb postupoval při ověřování zdravotního stavu posuzovaného podle právních norem a zda lékařský posudek má všechny zákonem požadované náležitosti, popř. zda byl náležitě přezkoumán. K požadavku žalobce na jejich neakceptaci nemohl služební funkcionář přistoupit, neboť mu nepřísluší závěry medicínských zjištění přezkoumávat a případně zpochybňovat, v opačném případě by se dopustil nezákonného postupu.
60. Žalovaný zdůraznil, že v žádném případě nebylo v projednávané věci vedeno účelové šetření s cílem zabránit přiznání nároku na jednorázové odškodnění, jak by se z některých vyjádření žalobce mohlo zdát. Šetření bylo vedeno s cílem získat důkaz, z něhož by bylo možné učinit relevantní závěr o tom, zda má žalobce nárok na jednorázové odškodnění. Žalobce však žádnou listinu, z níž by jeho nárok na jednorázové odškodnění vyplýval, nepředložil, a ani na takovou listinu nepoukázal. Namísto toho byly v projednávané věci zajištěny podklady, z nichž nesporně plyne, že důvody propuštění žalobce ze služebního poměru nemají příčinnou souvislost s výkonem služby, resp. se služebním úrazem.
61. Požadavek žalobce na vypracování znaleckého posudku, který měl prokázat jeho nárok na jednorázové odškodnění, nepovažoval žalovaný na základě skutkového zjištění za

opodstatněný. Žalobce byl řádně seznámen s obsahem spisového materiálu, který obsahuje podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a který byl příslušnému soudu zaslán. Jestliže žalobce zpochybňuje, že nebyl se spisovým materiálem náležitě seznámen, nelze takovému tvrzení přisvědčit, stejně jako zpochybňování evidence podkladů vedených ve správním spise.

62. Žalovaný uzavřel, že neshledal takové nedostatky nalézacího rozhodnutí či procesního postupu v řízení o žádosti, pro které by bylo třeba nalézací rozhodnutí z důvodu nezákonnosti zrušit.
63. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž namítl, že k žalobě se vyjádřila tajemnice poradní komise prvního náměstka policejního prezidenta, která není správním orgánem a není v daném řízení věcně příslušnou osobou. Následně žalobce zopakoval chronologii podle něj rozhodných skutečností, jež se udály v období od 6. 5. 2008 do 27. 12. 2019.
64. K některým listinám, které přiložil k žalobě a které zároveň nebyly součástí správního spisu, žalobce uvedl, že tyto písemnosti byly vydány policejním prezidiem, resp. byly služebním funkcionářem doručovány na policejní prezidium, a tak se s nimi jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný, mohli kdykoliv seznámit.
65. Dále žalobce zopakoval argumenty uvedené již v žalobě, které lze shrnout tak, že na rozdíl od žalovaného má za to, že k dlouhodobému pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby došlo v přímé souvislosti se služebním úrazem ze dne 3. 3. 2010.

IV. Posouzení věci soudem

66. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
67. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
68. Podle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona *příslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím.*
69. Podle § 105 odst. 1 služebního zákona *jednorázové odškodnění ve výši 230 000 Kč se poskytne příslušníkovi, jehož služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání.*
70. Podle § 180 odst. 1 služebního zákona *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*
71. Podle § 180 odst. 2 služebního zákona *důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.*

72. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení č. 48/2007 *lékařská posudková činnost je součástí zdravotní péče poskytované příslušníkům. Orgány lékařské posudkové služby ministerstva a bezpečnostního sboru ji vykonávají ve vymezeném rozsahu, a to příslušnými lékaři rezortního zdravotnického zařízení a poradními orgány (dále jen „lékařská komise“) ministerstva a bezpečnostního sboru.*
73. Podle čl. 15 odst. 1 nařízení č. 48/2007 *lékařská poradní komise a Lékařská komise vykonávají lékařskou posudkovou činnost u všech příslušníků zařazených pro výkon služby ve spádovém území rezortního zdravotnického zařízení, v rámci kterého jsou zřízeny, a provádějí přezkumná řízení, s výjimkou těch, která spadají do působnosti zvláštní lékařské komise (čl. 16 odst. 1).*
74. Podle čl. 15 odst. 3 písm. i) nařízení č. 48/2007 *lékařské komise zejména posuzují zdravotní stav příslušníka při přezkumném řízení, v odůvodněných případech provedou změnu zdravotní klasifikace. Stanoví úlevy a omezení jeho zdravotní způsobilosti pro výkon služby na dobu delší než dvanáct měsíců nebo trvalé úlevy a omezení pro výkon služby a stanoví činnosti, které není příslušník schopen po tuto dobu vykonávat.*
75. Podle čl. 23 odst. 1 nařízení č. 48/2007 *přezkumným řízením se provádí komplexní posouzení zdravotního stavu příslušníka, při kterém se stanovuje zdravotní klasifikace, zdravotní způsobilost k výkonu služebního místa, souvislost nemoci nebo následků úrazu s výkonem služby a v odůvodněných případech i úlevy a omezení pro výkon služby.*
76. Podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 48/2007 *přezkumné řízení provádí v prvním stupni Lékařská komise. U příslušníků vyjmutých z působnosti Lékařské komise tak činí Zvláštní lékařská komise.*
77. Podle čl. 23 odst. 3 písm. a) nařízení č. 48/2007 *přezkumné řízení se provádí na návrh příslušného lékaře rezortního zdravotnického zařízení na základě změny zdravotního stavu příslušníka.*
78. Podle čl. 25 odst. 4 nařízení č. 48/2007 *o provedení přezkumného řízení pořizuje příslušná lékařská komise zápis, ve kterém se zejména uvede*
- a) diagnostický závěr slovně a číselným statistickým kódem podle platného právního předpisu); ze závěru musí být jednoznačně patrné, podle kterého čísla sloupce přílohy byl zdravotní stav příslušníka posouzen,*
 - b) souvislost nemoci nebo úrazu s výkonem služby, pokud jde o souběh více nemocí nebo úrazů, uvede se výslovně, které z nich s výkonem služby souvisejí a které nikoliv,*
 - c) u služebních úrazů se vždy uvede výsledek rozhodnutí příslušného služebního funkcionáře; tento údaj se dokládá kopií jeho rozhodnutí,*
 - d) souvislost vzniku nemoci nebo úrazu s požitím alkoholu nebo užitím jiné návykové látky,*
 - e) zdravotní klasifikaci a činnosti, které není schopen nadále vykonávat, případně úlevy a omezení pro výkon služby,*
 - f) v odůvodněných případech termín nového přezkumného řízení.*
79. Podle čl. 26 odst. 1 nařízení č. 48/2007 *příslušná lékařská komise kromě zápisu o provedení přezkumného řízení (čl. 25 odst. 4) vyhotoví v souladu s platnou právní úpravou písemný posudek.*

80. Podle čl. 26 odst. 2 nařízení č. 48/2007 *posudek podle odstavce 1 se vyhotovuje trojmo. Výtisk č. 1 převezme posuzovaný příslušník, výtisk č. 2 převezme zástupce služebního funkcionáře. Převzetí oba potvrdí svými podpisy na výtisku č. 3. Když se příslušný služební funkcionář seznámí s posudkem, zakládá jej do personálního spisu posuzovaného příslušníka. Výtisk č. 3 se zakládá v dokumentaci příslušné lékařské komise současně se zápisem o provedení přezkumného řízení.*
81. Podle čl. 26 odst. 6 nařízení č. 48/2007 *příslušníkovi, kterému byla při přezkumném řízení stanovena zdravotní klasifikace „D“, musí být vystaven lékařský posudek o trvalé nebo dlouhodobé ztrátě zdravotní způsobilosti pro výkon služby u bezpečnostního sboru.*
82. Soud předesílá, že řízení o odvolání příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního místa je správním řízením, ve kterém orgán veřejné moci rozhoduje o veřejných subjektivních právech a povinnostech propouštěného příslušníka. Musí tak být splněny základní procesní požadavky kladené na správní řízení co se týče seznámení účastníka s podklady rozhodnutí a s důvody, o něž správní orgán svůj postup opírá, poskytnutí možnosti uplatnění námitek, vyjádření a připomínek, včetně jejich vypořádání správním orgánem a reflexe tohoto vypořádání v odůvodnění správního rozhodnutí. Zásada řádného odůvodnění rozhodnutí je pro řízení o služebním poměru rozvedena v § 181 služebního zákona, resp. v § 190 odst. 7 tohoto zákona vymezujícího rozsah přezkumné povinnosti odvolacího orgánu.
83. Správní soudy se již v minulosti vyjádřily ke standardům přezkoumatelnosti rozhodnutí služebních funkcionářů vydaných v řízení vedeném podle služebního zákona, v němž služební funkcionář vychází z odborného posudku, který je klíčovým podkladem pro posouzení odborné skutkové otázky, o níž si služební funkcionář pro nedostatek potřebných odborných znalostí nemůže učinit úsudek sám. Takovou otázkou, tj. otázkou odbornou (lékařskou), o níž si nemůže učinit samostatný úsudek ani služební funkcionář ani správní soud, je dle rozhodovací praxe správních soudů rovněž posouzení zdravotního stavu příslušníka bezpečnostního sboru.
84. Z judikatury vyplývá, že posouzení zdravotní způsobilosti příslušníka je vyhrazeno poskytovateli pracovně-lékařských služeb dle zákona o specifických zdravotních službách; v případě příslušníků bezpečnostních sborů tuto činnost zabezpečují zdravotnická zařízení v působnosti Ministerstva vnitra a Policie ČR. Předmětem posudkové činnosti je posouzení zdravotního stavu příslušníka a některých důsledků z něj vyplývajících pro služební poměr tohoto příslušníka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 - 42).
85. Obdobně jako je tomu v jiných případech, kdy je stěžejním podkladem pro správní či soudní rozhodnutí odborné stanovisko nebo závěr, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám, správní soudy judikují, že takový posudek soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., s tím, že toliko posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, může být rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, ze dne 25. 9. 2003 č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads

158/2012 - 24, ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 12/2013 - 22, ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 25/2013 - 26, a další).

86. Platí tedy, že lékařský posudek coby stěžejní podklad správního rozhodnutí služebního funkcionáře v obdobných typech řízení podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. Soud jej tedy hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v tomto směru judikuje, že lékařský posudek musí být především úplný, přesvědčivý a musí se vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr musí být zdůvodněn tak, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá příslušné odborné lékařské znalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 - 24).
87. Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně potvrdil, že služební funkcionář není pouze pasivním vykonavatelem závěrů lékařského posudku bez jakékoliv vlastní odpovědnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 - 42, a ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35). Platí rovněž, že procesní pochybení v postupu při zjišťování zdravotní způsobilosti samo o sobě ještě nemusí vyvracet odborný závěr lékařského posudku o zdravotní nezpůsobilosti příslušníka. V případě vad lékařského posudku či jiných vad v průběhu zjišťování zdravotní způsobilosti může služební funkcionář doplnit v průběhu řízení nové podklady, požádat o dodání dalších podkladů poskytovatele pracovně-lékařských služeb nebo v případě, že vyvstane taková potřeba, požádat o doplnění vyšetření nebo provedení nového vyšetření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 - 42).
88. Soud s odkazem na výše uvedené připomíná, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti se dle § 42 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách vydává na základě výsledků lékařské prohlídky a dalších potřebných odborných vyšetření, výpisu ze zdravotnické dokumentace a zdravotní náročnosti pro výkon práce, pro který je osoba posuzována. Pokud jde o zdravotní náročnost pro výkon práce, v případě příslušníků bezpečnostních sborů se použije vyhláška o zdravotní způsobilosti. Tato vyhláška obsahuje seznam nemocí, stavů a vad a upravuje zdravotní klasifikaci pro jednotlivá služební místa příslušných bezpečnostních sborů. Zdravotní stav příslušníka se hodnotí klasifikační značkou („A“ – „D“), která odpovídá příslušné zdravotní způsobilosti příslušníka pro výkon služebního místa nebo pro výkon služby. Zdravotní náročnost pro výkon služby v bezpečnostních sborech je tudíž do značné míry kogentně stanovena právě touto vyhláškou (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 - 42).
89. Lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa musí vždy obsahovat údaje uvedené v příloze č. 4 vyhlášky o zdravotní způsobilosti. Správní soudy nicméně zdůraznily, že i kdyby zákon o služebním poměru, resp. vyhláška o zdravotní způsobilosti, obsahovaly jen minimalistický požadavek na odůvodnění odborného závěru, popř. rozhodnutí služebního funkcionáře, skutečnost, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže mít jiný

důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby je mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu. Jinak by nutně každé lakonické rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru muselo být správními soudy rušeno pro nepřezkoumatelnost (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35). V rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 - 42 Nejvyšší správní soud v tomto směru uzavřel, že „nelze akceptovat, aby služební funkcionář následně sám „odůvodňoval“ závěr lékařského posudku s odkazem na shromážděnou zdravotnickou dokumentaci příslušníka. K takovému postupu nemá ani služební funkcionář ani soud potřebné odborné znalosti. Může nanejvýše zkoumat, zda posudkový závěr není se shromážděnou zdravotnickou dokumentací a provedeným vyšetřením ve zřejmém rozporu. Služební funkcionář by tak měl dbát na to, aby lékařský posudek použitý v řízení ve věcech služebního poměru byl vypracován řádně a odůvodněn v rozsahu, v jakém toto odůvodnění vyžaduje judikatura správních soudů“.

90. V nyní projednávané věci správní orgány rozhodovaly mj. na základě Lékařského posudku D vypracovaného podle vyhlášky č. 393/2006 Sb., ale také Posudku lékařské komise D vypracovaného podle nařízení č. 48/2007 a Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, které potvrzovalo tento posudek. Tyto posudky se dle názoru soudu doplňují a byly relevantními podklady pro rozhodnutí, a to zejména ve spojení s dalšími důkazními prostředky shromážděnými ve správním řízení (k tomu viz níže).
91. V **prvním žalobním bodě** žalobce namítal, že Posudek lékařské komise D byl zpracován věcně nepřislušným zpracovatelem a že z něj nelze jednoznačně určit, jaká diagnóza nesouvisející s výkonem služby vedla ke stanovení zdravotní klasifikace „D“.
92. Soud k tomu nejdříve obecně uvádí, že nařízení č. 48/2007 bylo vydáno za účelem zabezpečení jednotného postupu při poskytování zdravotní péče příslušníkům a zaměstnancům Policie České republiky a Hasičského záchranného sboru České republiky a zaměstnancům Ministerstva vnitra. Zdravotní péči příslušníkům bezpečnostních sborů a závodní preventivní péči zaměstnancům bezpečnostních sborů a ministerstva poskytují, popřípadě zabezpečují zejména zdravotnická zařízení v působnosti ministerstva a Policie České republiky (srov. čl. 1 odst. 1 nařízení č. 48/2007). Zdravotní způsobilost stanovená na základě lékařského vyšetření je jedním z podkladů k zařazení příslušníků na služební místo; o jejich zařazení nerozhodují lékaři. Ve vztahu k žalobci bylo provedeno přezkumné řízení ve smyslu čl. 23 odst. 1 nařízení č. 48/2007 v souvislosti s jeho zdravotní způsobilostí k výkonu služebního místa a taktéž k souvislosti nemoci nebo následků úrazu s výkonem služby, jehož výsledkem bylo vydání Posudku lékařské komise D, který ve smyslu čl. 23 odst. 3 písm. a) nařízení č. 48/2007 vypracovala lékařská komise. Posudek lékařské komise D byl vypracován na základě čl. 26 odst. 1 nařízení č. 48/2007, a to v rámci tzv. přezkumného řízení, kterým se provádí komplexní posouzení zdravotního stavu příslušníka, které je v návaznosti na čl. 15 nařízení č. 48/2007 v podrobnostech upraveno v čl. 23 a násl. nařízení č. 48/2007. Jinými slovy řečeno, lékařská komise byla oprávněna příslušný posudek vyhotovit, jelikož k provádění lékařské posudkové činnosti nebyli příslušní pouze lékaři resortních zdravotnických zařízení, jak mylně dovozuje žalobce, ale taktéž i lékařská komise (srov. čl. 12 odst. 1 nařízení č. 48/2007).
93. Jak přiléhavě poznamenal žalovaný, skutečnost, že v souladu s vyhláškou č. 393/2006 Sb., byl vydán Lékařský posudek D, a to paralelně s Posudkem lékařské komise D vydaným

podle nařízení č. 48/2007, samo o sobě neznamená, že uvedené posudky se vzájemně vylučují, popř. že jeden z nich nelze považovat za právně relevantní, a to tím spíše za situace, kdy si prokazatelně neodporují, nýbrž jsou ve vzájemném souladu, a taktéž při zohlednění všech skutečností, které jsou uvedeny v Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, které potvrzovalo Posudek lékařské komise D.

94. V Lékařském posudku D je pouze uvedeno, že se žalobce podrobil lékařskému vyšetření ke zjištění zdravotní způsobilosti, na základě čehož bylo zjištěno, že pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby a byla mu stanovena zdravotní klasifikace „D“. Proti tomuto posudku žalobce nepodal návrh na jeho přezkoumání.
95. V Posudku lékařské komise D je uvedeno, že podle dostupné zdravotnické dokumentace je úrazová diagnóza st. zn. dle MKN S 83.4 v přímé souvislosti s výkonem služby v Policii ČR. Diagnóza, pro kterou byla stanovena zdravotní klasifikace „D“, nemá přímou souvislost s výkonem služby v Policii ČR. Vznik nemoci dle předložené zdravotnické dokumentace není v souvislosti s požitím alkoholu nebo užitím jiné návykové látky. Jak správně poznamenal žalobce, v rozsudku ze dne 12. 9. 2017, č. j. 5 Ad 13/2013-37 Městský soud v Praze konstatoval, že tento posudek je zcela nepřezkoumatelný a v rozporu s požadovanými kritérii. *„Předně v něm chybí rekapitulace zdravotní dokumentace, ze které lékařská komise vycházela. Závěry posudkové komise nejsou hodnotitelné a posudek přirozeně postrádá na přesvědčivosti. Úkolem služebních funkcionářů bylo zajistit takový posudek, který by byl způsobilým podkladem pro jejich rozhodování ve smyslu § 105 odst. 1 služebního zákona.“* Vytčená vada posudku nicméně byla následně zhojena tím, že žalovaný ke správnímu spisu připojil Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, které bylo vydáno na základě žalobcovy žádosti o přezkoumání Posudku lékařské komise D. Toto rozhodnutí žalovaný získal na základě žádosti adresované odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra České republiky po předchozích neúspěšných žádostech. Žalovaný v žádosti ze dne 19. 9. 2019 zdůraznil, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně citoval závěry Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, tj. sám tyto údaje zveřejnil, na základě čehož mohl dožádaný správní orgán (tj. odbor zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra) postupovat ve smyslu ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Podle tohoto článku se nepoužije ustanovení o zpracování osobních údajů (čl. 9 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů) v případě, že *subjekt údajů udělil výslovný souhlas se zpracováním těchto osobních údajů pro jeden nebo více stanovených účelů, s výjimkou případů, kdy právo Unie nebo členského státu stanoví, že zákaz uvedený v odstavci 1 nemůže být subjektem údajů zrušen.* Podle čl. 4 odst. 2 obecného nařízení o ochraně osobních údajů se pak rozumí „zpracováním“ *jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení.* Žalovaný tak, byť sám žalobce opakovaně odmítal Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení správnímu orgánu poskytnout, toto rozhodnutí získal cestou žádosti ke správnímu orgánu, který rozhodnutí vypracoval, a to zcela v souladu s evropskými i vnitrostátními předpisy.
96. V Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení je výslovně uvedeno, že *„[p]odkladem pro rozhodnutí byla dostupná zdravotnická dokumentace, včetně odborných lékařských nálezů z*

ortopedické ambulance a ORL kliniky 3. LF UK a ÚVN Praha, odborných nálezů FN Olomouc Klinika plicních nemocí a tuberkulózy a odborné posouzení Ústřední lékařskou komisí MV (dále jen „ÚLK“) ze dne 10.9.2012.“ Po prostudování zdravotnické dokumentace žalobce v souladu s ustanovením § 47 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách dospěl správní orgán k závěru, že zdravotní stav odpovídal podle oddílu I odst. 1, oddílu III a sl. II přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb. stanovené zdravotní klasifikaci „D“, přičemž posudkové rozhodující onemocnění nebylo v příčinné souvislosti s výkonem služby. V Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení je dále uvedeno, že podle „předložené zdravotnické dokumentace a v ní obsažených odborných nálezů se jedná o postižení dýchacího ústrojí v několika etážích, a vzhledem k závažnosti a protrahovanosti onemocnění, tento stav dle citované vyhlášky jednoznačně odpovídá stanovené zdravotní klasifikaci „D“. Toto onemocnění vyžaduje dispenzarizaci a jistá omezení, a to jak fyzická, tak rovněž (slovo nelze přechýšat, pozn. soudu). Pokud se jedná o úraz kolenního kloubu v roce 2010 je dle poslední lékařské zprávy z ortopedie ÚVN ze dne 16. 3. 2012 kloub popisován jako stabilní a tento nálezh odpovídá zdravotní klasifikaci „C“ – schopen služby s omezením.“

97. Není zapotřebí, aby správní rozhodnutí obsahovala doslovný přepis veškerých podkladů. Je ale nutnou podmínkou, aby byly relevantní podklady uvedeny v takové míře a rozsahu, v níž jsou potřeba jako základ pro rozhodování ve věci. V posuzovaném případě bylo zcela na místě, aby správní orgány neodkázaly toliko na závěry lékařských posudků, ale aby důležitá skutková zjištění posudků i závěry lékařů či komisí vtělily do odůvodnění. To sice žalovaný učinil tím, že Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval, nicméně na tomto částečně postavil svou argumentaci, přestože i toto rozhodnutí je ve své podstatě nepřezkoumatelné (viz níže). Pro úplnost je však nutno předestlat, že tuto skutečnost žalovaný napravit jinými listinnými důkazy, které se nacházejí ve spisovém materiálu a které zcela nepochybně prokazují, že zdravotní klasifikace „D“ nebyla žalobci stanovena z důvodu služebního úrazu.
98. Soud sice přisvědčuje závěru správních orgánů obou stupňů, že nemohly nahradit odborný lékařský názor vyjádřený v lékařských posudcích svou úvahou, jejich povinností však bylo lékařské posudky zhodnotit s ohledem na jejich jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Jinými slovy, posudek je odborným závěrem, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám, nicméně i takový závěr soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Posudek proto musí být především odůvodněn v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků, musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděnými vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35).
99. Shodné požadavky platí ohledně hodnocení lékařských posudků i pro správní orgány. Pokud převzaly závěry těchto posudků automaticky, dopustily se nepřipustné myšlenkové zkratky, která je v rozporu s požadavkem na hodnocení podkladů (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 146/2016). Zhodnocení jednotlivých posudků bylo v posuzovaném případě o to podstatnější, protože předmětem sporu je otázka, z jakých důvodů byl žalobci ukončen služební poměr a stalo-li se tak v důsledku služebního úrazu. Správní orgány se v nyní projednávané věci zabývaly vztahem dvou různých posudků, na jejichž existenci žalobce poukazoval a jejichž vztah nebyl v

předchozím řízení vůbec objasňován, avšak obsah těchto posudků nebyl (resp. ani nemohl být) jediným vodítkem pro závěr, k němuž žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl.

100. Nutno uvést, že ani z Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení není zřejmé, jaká nemoc, stav či vada (dle oddílu III) měla být žalobci indikována. V odůvodnění rozhodnutí je uveden pouhý odkaz na oddíl I odst. 1, oddíl III a sl. II přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb., který však pouze zcela neurčitě odkazuje na tabulku pro posouzení refrakčních vad. Z následného odůvodnění lze zjistit, že v případě žalobce se jedná o postižení dýchacího ústrojí v několika etážích, které vyžaduje dispenzarizaci a jistá omezení, a tímto lze dojít k závěru, že se jednalo o některou z nemocí dýchací soustavy, které jsou blíže specifikovány v tabulce X. v oddílu III Přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb. Z rozhodnutí však není zřejmé, jakou nemocí, stavem nebo vadou měl žalobce konkrétně trpět a jaká je přesná zdravotní klasifikace této nemoci, stavu nebo vady podle předmětné tabulky. Jinak řečeno, ne každá zdravotní klasifikace podle oddílu III a sloupce II. přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb. (jak nejednoznačně uvádí Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení) je v tabulce nemocí dýchací soustavy hodnocena pro stanovení zdravotní klasifikace „D“.
101. Žalovaný však při rozhodování v dané věci nevycházel jen a pouze z lékařských posudků, ale taktéž z Informace MUDr. P., ze které lze zjistit chybějící informace o zdravotním stavu žalobce, který měl za následek vydání zdravotní klasifikace „D“, což následně vedlo k ukončení služebního poměru se žalobcem.
102. Z Informace MUDr. P. vyplývá, že žalobce byl pro přetrvávající subjektivní potíže při konzervativní léčbě *„objednán k artroscopickému zákroku do ÚVN Praha - odd. ortop., traumat. a rek. chir., který však byl odložen pro respirační insekt. Pro přetrvávající dechové potíže, kašel, rtg nález na plicích a negativní doporučení internisty byl operační výkon pravého kolene odložen (18.10.2010). Provedeno CT vyšetření plic, kde byly popsány pozánětlivé změny basálně bilat., bronchiektazie vpravo a intersticiální změny v dolním laloku vlevo. Artroscopie byla opakovaně odložena, a proto byl komplexně posouzen zdravotní stav jmenovaného a stanovena zdravotní klasifikace „C“ - schopen výkonu služby na služebním místě s omezením (23.6.2011). Omezení a úlevy byly stanoveny na dobu 1 roku, s tím, že podle vývoje zdravotního stavu mohou být upraveny. S tím posuzovaný souhlasil.*
- Další vyšetření následovala ve FN Olomouc na Klinice plicních nemocí a tuberkulózy v prosinci 2011 se závěrem chronický persistující dráždivý kašel, nosní polypy, st.p. operaci v 6/2010 s následnou recidivou. Dále bylo provedeno vyšetření žilního systému, kde byla zjištěna pouze insuficience žilních spojek, přítomnost flebotrombózy nebyla prokázána (FN Olomouc - 15.12.2011 doc. MUDr. V.).*
- Následovala další vyšetření - gastroscopie (16.1.2012 - MUDr. T.), opět Klinika plicních nemocí a tuberkulózy FN Olomouc (3.2.2012) s následnými kontrolami 5.3.2012, 31.5.2012 - dg. chronický persistující dráždivý kašel, poliposis nasi. recidivující.*
- Dne 16.3.2012 vyšetřen opětovně v ÚVN, výkon opět odložen vzhledem k nejasnému nálezu na plicním vyšetření (na rtg pravého kolena a česky-bez čerstvých traumat. změn.gonarthroza l. st.).*
- Dne 6.6.2012 vyšetřen ambulantně na ORL klinice 3. LF UK a ÚVN Praha (MUDr. F.), kde byl jmenovaný operován pro chronickou rinosinusitidu s polypy v červnu 2010. Závěr uvedeného vyšetření - chronická rinosinusitida s přetrvávajícími zánětlivými změnami - související s chronickým nosičstvím staureus. Subjektivně udává ztrátu čichu.*

Po zhodnocení dostupných výsledků všech uvedených vyšetření bylo provedeno nové posouzení zdravotní způsobilosti prap. lng. B. s přihlédnutím k závažnosti postižení dýchacího ústrojí v několika etážích byla stanovena zdravotní klasifikace „D“ - dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby.

Závěr: Z předložené dostupné zdravotní dokumentace bylo jednoznačně zřejmé, že nález na pravém kolenním kloubu nezakládá zdravotní klasifikaci „D“.

103. Z citované Informace MUDr. P., která vycházela ze zdravotní dokumentace žalobce a která konkrétně odkazovala na jednotlivé lékařské zprávy o provedených vyšetřeních, je zřejmé, že žalobce byl operován pro chronickou rinosinuitidu (tj. specifický zánět dutiny nosní a vedlejších nosních dutin) s polypy, přičemž vyšetřením na ORL klinice bylo zjištěno, že trpí chronickou rinosinuitidou s přetrvávajícími zánětlivými změnami. Toto onemocnění dýchacích cest odpovídá *Jiné nemoci nosu a vedlejších nosních dutin* (kód) J34, stavu po neúspěšném radikálním operačním výkonu na vedlejších nosních dutinách s častými zánětlivými projevy, pro který je v oddílu III, sloupci II vyhlášky č. 393/2006 Sb., stanovena zdravotní klasifikace „D“.
104. Byť z Lékařského posudku D a Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení nemuselo být zřejmé, jaká nemoc byla žalobci diagnostikována a z jakého důvodu mu byla stanovena zdravotní klasifikace „D“, ve spojení s Informací MUDr. P. lze s jistotou tvrdit, že tomu tak bylo z důvodu onemocnění dýchacích cest a nikoliv z důvodu služebního úrazu kolene, jak tvrdí žalobce. Ostatně v Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení se výslovně uvádí, že tento úraz kolenního kloubu byl popisován jako stabilní a odpovídal zdravotní klasifikaci „C“, nikoliv „D“, a že tak posudkově rozhodující onemocnění nevzniklo v souvislosti s výkonem služby. Skutečnost, že by ke změně zdravotní klasifikace na stupeň „D“ došlo v důsledku služebního úrazu, jak tvrdí žalobce, nevyplývá z žádných ve spise založených dokumentů či lékařských zpráv a tuto skutečnost ničím nedoložil ani žalobce. Ten se v průběhu řízení pouze opakovaně snažil napadat věrohodnost těch lékařských zpráv, posudků a rozhodnutí, které tvrdí, že zdravotní klasifikace byla na stupeň „D“ změněna v důsledku onemocnění dýchacích cest žalobce.
105. Lze souhlasit se žalobcem, že Posudek Lékařské komise D a Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení by bylo možné označit za neúplné a nepřesvědčivé, nicméně správní orgán do spisu založil zejména Informaci MUDr. P., ze které je zdravotní stav žalobce zřejmý, resp. je zřejmé, že zdravotní klasifikace „D“ byla žalobci stanovena z důvodu onemocnění dýchacích cest, které zde bylo konkrétně a jednoznačně popsáno (na rozdíl od obecného a nedostatečného popisu v Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení). Nadto nelze bez dalšího zavrhnout ani informace uvedené v Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, ze kterých bezpochyby vyplývá, že (služební) úraz kolene žalobce důvodem pro stanovení zdravotní klasifikace „D“ nebyl.
106. Zároveň je nutné zdůraznit, že služební lékař ani lékařská komise či ředitelka odboru zdravotnického zabezpečení nemůžou ze své pozice činit závěry o tom, zda příslušník Policie ČR pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, stejně tak jako příslušný služební funkcionář nemůže odůvodňovat zdravotní stav tohoto příslušníka. To, že služební funkcionář v nyní projednávané věci měl sám „odůvodňovat“ závěry posudku lékařské komise s odkazem na shromážděnou zdravotní dokumentaci, žalobce v projednávané věci namítal zcela nedůvodně. Správní orgán I. stupně a stejně tak i

žalovaný pouze ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 s. ř. hodnotili všechny podklady, zejména tedy lékařské posudky, rozhodnutí i další zjištěné informace o zdravotním stavu žalobce v rozhodné době podle své úvahy, přičemž přihlíželi ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Správní orgány obou stupňů posoudily výše uvedené důkazní prostředky jednotlivě i ve vzájemných souvislostech s ostatními informacemi, své úvahy náležitě odůvodnily a z ničeho není patrné, že by snad dotvářely a odůvodňovaly závěry lékařských posudků svými vlastními úvahami o zdravotním stavu žalobce, jak tento v žalobě naznačuje. Jinými slovy řečeno, správní orgány obou stupňů pouze uvedly všechny jednotlivě zjištěné informace o zdravotním stavu žalobce v odůvodnění rozhodnutí do vzájemných souvislostí, aby z nich následně učinily závěr o nedůvodnosti žalobcova nároku na jednorázové odškodnění.

107. Námítku, že správní orgány po žalobci bezdůvodně požadovaly poskytnutí Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, soud neshledal opodstatněnou. Povinností správních orgánů je totiž zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (srov. § 50 odst. 3 s. ř.). Takovouto okolností bylo i Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, s jehož existencí byl správní orgán seznámen a jehož existenci opakovaně potvrzoval i žalobce. Ostatně byl to sám žalobce, kdo toto rozhodnutí navrhoval provést jako důkaz (viz např. odvolání žalobce ze dne 22. 2. 2013 na č. l. 31 správního spisu) a kdo následně zcela nelogicky odmítal Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení přes výzvy správnímu orgánu poskytnout a ani neudělil souhlas, aby toto rozhodnutí bylo správnímu orgánu zasláno v kopii vyhotovené ze zdravotní dokumentace žalobce (viz např. ze dne 4. 4. 2019, č. l. 126 správního spisu).
108. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce opakovaně rozporoval obsah Posudku Lékařské komise D, který nadto dokonce i soud v dříve vydaném zrušovacím rozsudku označil za nepřezkoumatelný, bylo možné důvodně předpokládat, že Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, které bylo vydáno na základě žádosti žalobce o přezkum Posudku lékařské komise D, může být důležitým či dokonce stěžejním podkladem pro řádné zjištění skutkového stavu a pro následné rozhodnutí o žádosti žalobce. Zároveň bylo možné předpokládat, že toto rozhodnutí mohlo zhojit soudem konstatovanou nepřezkoumatelnost Posudku lékařské komise D. I v řízení předcházejícím vydání zrušujícího rozsudku bylo možné Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení považovat za důležitý podklad pro rozhodování, který správnímu orgánu mohl přinést ucelený pohled na zdravotní stav žalobce ve vztahu ke stanovení zdravotní klasifikace „D“. Soud se proto nemohl ztotožnit se žalobcem, že správní orgány po něm poskytnutí tohoto rozhodnutí žádaly bezdůvodně.
109. Ve **druhém žalobním bodu** žalobce namítl, že správní orgány ignorovaly jeho návrh na vypracování znaleckého posudku a ani se s tímto návrhem nevypořádaly. K tomu soud uvádí, že žalovaný se s touto námitkou v dostatečném rozsahu vypořádal na str. 21 - 22 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že znalece lze ustanovit pouze za situace, kdy rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu (srov. § 56 s. ř.). Ze spisového materiálu je však zřejmé, že správní orgány, zejména pak žalovaný, disponovaly všemi relevantními podklady nutnými pro vydání napadeného rozhodnutí, ze kterých lze jednoznačně dovodit důvod, pro který byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace „D“. Vyhotovení dalšího znaleckého posudku by

tak bylo nevhodné a v dané věci zcela nadbytečné. Totožný názor zastává i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž „*je správním řízením vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009–113, obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018–32). Lze uzavřít, že správní orgány nebyly povinny nechat vypracovat na návrh žalobce znalecký posudek o jeho zdravotním stavu za situace, kdy disponovaly jinými důkazy (lékařskými zprávami), které zdravotní stav žalobce v rozhodné době jednoznačně prokazovaly. Žalovaný postupoval taktéž v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009–48, podle něhož nezáleží „*zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo.*“ Žalovaný své rozhodnutí nepřibrat znalce náležitě odůvodnil v rámci napadeného rozhodnutí. I tuto žalobní námitku proto soud považoval za nedůvodnou.

110. Žalobce dále rozporoval tvrzení správního orgánu, které měl učinit ve vyjádření ze dne 13. 2. 2018, č. j. OS-2169-4/ČJ-2017 ve vztahu k dopisu žalobce ze dne 19. 1. 2018. Soud nicméně zjistil, že odkazované listiny nejsou součástí spisového materiálu a žalovaný ani správní orgán I. stupně těmito listinami ve svých rozhodnutích neargumentovali. Z obsahu spisového materiálu lze pouze dovodit, že tyto listiny byly zřejmě vydány v řízení vedeném pod č. j. OS-2169/ČJ-2017, v rámci kterého mělo být nejdříve vydáno rozhodnutí ze dne 9. 9. 2018, č. j. OS-2169-14/ČJ-2017, které bylo rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 22. 2. 2019, č. j. PPR-34306-7/ČJ-2018-990131 následně jako nezákonné zrušeno, resp. řízení bylo pro překážku litispendence zastaveno. Nyní projednávaná žaloba však směřuje proti napadenému rozhodnutí ve věci vedené pod č. j. PPR-27340/ČJ-2019-990131, resp. č. j. OS 1033/ČJ-2019. Není důvodu, aby soud v této věci přezkoumával podklady, které byly užity jako podklady pro rozhodnutí správního orgánu v jiném řízení, které nadto bylo dle shodných tvrzení žalobce i žalovaného pravomocně zastaveno.
111. Žalobce dále namítl nezákonnost postupu MUDr. P. při vyhotovení Informace MUDr. P., neboť není zřejmé, z jaké zdravotní dokumentace tato lékařka čerpala.
112. Soud zjistil, že Informace MUDr. P. byla vypracována na žádost senátu poradní komise ministra vnitra ve věci podnětu žalobce na zahájení přezkumného řízení (viz doporučení senátu poradní komise ministra vnitra ze dne 25. 11. 2013, č. j. KM-95-11/PK-2013). Předně je třeba zdůraznit, že Informace MUDr. P. byla vypracována zejména proto, že správní orgán neměl, a to i z důvodu nečinnosti žalobce, k dispozici Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení. Vypracována byla na základě udělení souhlasu žalobce uděleného předsedovi senátu poradní komise ministra vnitra, jak ostatně sám žalobce opakovaně uvedl (např. v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, viz č. l. 175 správního spisu nebo i v nyní podané žalobě). Služební funkcionář v nyní projednávané věci ve smyslu ustanovení § 180 odst. 1 služebního zákona založil do spisu taktéž Informaci MUDr. P. Ostatně sám žalobce v průběhu řízení na tento listinný důkaz odkazoval.

113. Pokud žalobce namítal, že Informace MUDr. P. nebyla součástí spisového materiálu, soud ověřil, že v předloženém spisovém materiálu se tento dokument nachází na str. 91 správního spisu. Pokud snad dříve tato listina ve spisovém materiálu absentovala, vzhledem k řazení spisu byla tato skutečnost napravena nejpozději v průběhu odvolacího řízení. Žalobce si této skutečnosti musel být vědom nejpozději dne 27. 11. 2019, kdy nahlédl do spisu, tj. ještě v době před vydáním napadeného rozhodnutí. Pro úplnost lze dodat, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
114. Žalobce též namítl, že souhlas s nahlédnutím do své zdravotní dokumentace udělil pouze předsedovi senátu poradní komise ministra vnitra, nikoliv MUDr. P., která tak neměla mít možnost do jeho zdravotní dokumentace nahlédnout a předmětný dokument vypracovat. Soud k tomu uvádí, že je nesporné, že žalobce v rámci přezkumného řízení udělil oprávnění k nahlédnutí do jeho zdravotní dokumentace předsedovi senátu poradní komise ministra vnitra Mgr. Ing. K. H.. Je taktéž nesporné, že toto oprávnění žalobce udělil za účelem přezkumu Rozhodnutí odvolacího orgánu I, resp. Rozhodnutí o odškodnění I, a to na výslovnou žádost předsedy senátu poradní komise ministra vnitra. Souhlas s nahlédnutím do zdravotní dokumentace žalobce byl tak udělen Mgr. Ing. K. H. nikoliv jakožto osobě fyzické, ale za účelem plnění jeho povinností vyplývajících z jeho postavení předsedy senátu poradní komise ministra vnitra a v rámci šetření existence důvodů pro zahájení přezkumného řízení, jež vzešlo z podnětu žalobce. S ohledem na skutečnost, že předseda senátu poradní komise, stejně tak jako její další členové vzhledem ke svému vzdělání zcela zřejmě nedisponovali odbornými znalostmi, které by jim umožňovaly řádně vyhodnotit zdravotní dokumentaci žalobce, nelze klást k tíži správního orgánu, že oprávnění udělené žalobcem přenesli na odborně způsobilou osobu. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že správní orgán tak činil pro stejný účel, pro který žalobce jako subjekt údajů udělil výslovný souhlas se zpracováním těchto osobních údajů [srov. čl. 9 odst. 2 písm. a) obecného nařízení o ochraně osobních údajů].
115. Senát poradní komise ministra vnitra si za tímto účelem nechal vypracovat Informaci MUDr. P., tj. dokonce stejné lékařky, která již v minulosti byla se zdravotním stavem žalobce seznámena a která vydala Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení. MUDr. P. byla nejenže odborně způsobilá interpretovat zdravotní stav žalobce, ale taktéž byla osobou, která již v minulosti zcela totožnou zdravotní dokumentaci žalobce studovala. Skutečnosti, které uvedla v Informaci, doplňovaly skutečnosti o zdravotním stavu žalobce již dříve uvedené v Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení a upřesňovaly, jaká konkrétní diagnóza byla ve vztahu k onemocnění dýchacích cest žalobce důvodem pro stanovení zdravotní klasifikace „D“. S ohledem na to, že žalobce v minulosti vůči osobě MUDr. P. ničeho nenamítal, jeho nynější snaha zpochybnit osobu jmenované lékařky či jí vypracovanou Informaci působí zcela účelově.
116. Jak ostatně vyplývá z podání žalobce, tento se snaží po procesní stránce zpochybňovat použitelnost pouze těch důkazních prostředků, z nichž jsou zřejmé skutečnosti, které svědčí pro rozhodnutí o neposkytnutí jednorázového odškodnění, tj. v neprospěch žalobce. Důkazy, které jsou samy o sobě bez dalších nejednoznačné, žalobce nepochybně. Zároveň nelze přehlédnout, že žalobce nepředložil žádné jiné lékařské

zprávy či důkazní prostředky, které by prokazovaly jím tvrzené skutečnosti, tedy že zdravotní klasifikace „D“ byla stanovena z důvodu služebního úrazu ze dne 3. 3. 2010.

117. K použitelnosti Informace MUDr. P. jako důkazního prostředku v nyní projednávané věci lze obecně doplnit, že v přezkumném řízení se vychází z předchozího spisového materiálu, přičemž z právní úpravy vyplývá, že v případě potřeby může správní orgán, který řízení vede, doplnit dokazování. Soulad či rozpor přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje jak v rovině práva hmotného, tak v rovině práva procesního. Přitom platí, a to obdobně jako v případě odvolacího řízení, že k takovým vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy (tady zřetelně v rovině práva hmotného), popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Z logiky věci je zřejmé, že pokud správní orgán může takto v přezkumném řízení zjištěný důkaz využít jako podklad pro vydání rozhodnutí, kterým přezkoumávané (pravomocné) rozhodnutí zruší nebo dokonce (pouze) změní, není důvodu, proč by takový důkaz nemohl využít prvostupňový či druhostupňový správní orgán v pokračujícím správním řízení poté, co bylo předchozí správní rozhodnutí zrušeno správním soudem.
118. Soud má za to, že byt' je předmětná listina nadepsaná jako „*Informace*“, byla vypracovaná odborníci (lékařkou) a ve smyslu ustanovení § 180 služebního zákona ji lze považovat za odborné vyjádření. Služební zákon ani správní řád výslovně neoperují s institutem odborného vyjádření, byt' jistý náznak obsahuje ustanovení § 56 věta první správního řádu v podobě odborného posouzení skutečností jiným správním orgánem. „*Jmenovaný institut je naopak výslovně zmíněn například v § 127 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, a v § 105 odst. 1 zákona č. 41/1961 Sb., trestní řád. Z dikce citovaných ustanovení je zřejmé, že odborné vyjádření je dobrozdáním odborníka příslušného oboru v jednodušších případech, kdy není potřeba vypracovat znalecký posudek. Oproti znaleckému posudku nemá odborné vyjádření stanovenou formu ani obsah a jeho zhotovitel nemusí být ani znalcem (odborné vyjádření poskytují například specializované správní orgány, lékaři a jiní odborníci). Z hlediska obsahu je odborné vyjádření zpravidla daleko stručnější než znalecký posudek. Zatímco obsahem odborného vyjádření je především odpověď na položené skutkové otázky, u znaleckého posudku musí být zahrnuty zejména i postupy, jak znalec hledal odpověď na položenou otázku, a použité prameny, ze kterých přitom vycházel. Pouze na jejich základě je totiž možné zkoumat jednoznačnost, určitost, úplnosti a přesvědčivost závěrů znaleckého posudku. Nakonec je podstatná i skutečnost, že požadavek na kvalitu a objektivitu znaleckého posudku podléhá trestněprávní ochraně (§ 346 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), tak tomu ale není v případě odborného vyjádření.*“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 A 94/2015-48)
119. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný Informaci MUDr. P. nepřisuzoval nedůvodně vyšší význam než jiným dalším důkazním prostředkům a obsahově ji vyhodnotil zejména ve vztahu k Lékařskému posudku D, Posudku lékařské komise D a Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, přičemž dovodil, že tyto důkazy nejsou v rozporu, ale naopak se vzájemně doplňují a lze z nich učinit jednoznačný závěr o tom, že zdravotní klasifikace „D“ nebyla žalobci stanovena v důsledku služebního úrazu.
120. Obecně lze uvést, že vzhledem k zásadě volného hodnocení důkazů v § 50 odst. 4 správního řádu nemají podklady shromážděné ve správním řízení předem (a priori) stanovenou váhu, nýbrž jejich váhu hodnotí správní orgán při rozhodování na základě

posouzení každého podkladu samostatně i ve vzájemné souvislosti s podklady dalšími. Přitom každý podklad prochází základním zkoumáním, zda je k předmětu sporu relevantní, zda byl pořízen v souladu se zákonem a jak je věrohodný. Skutečnost, že určitý podklad vyhotovil odborník, sama o sobě nezakládá fikci správnosti tohoto podkladu. I námitky účastníka řízení mohou zpochybnit odborný podklad, pokud odhalí jeho nedostatky. Hodnocení kvality odborných podkladů co do jejich úplnosti, přesvědčivosti, logičnosti, vnitřní soudržnosti a bezrozpornosti nemusí být otázkou odbornou, ale je především otázkou kritického myšlení a zdravého rozumu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 A 94/2015-48). Žádným ze žalobcem předložených důkazů založených ve správním spise, ani žádným jiným důkazem shromážděným správními orgány nebyla vyvrácena tvrzení uvedená v Informaci MUDr. P., tj. že žalobce trpí tzv. chronickou rinosinusitidou s přetrvávajícím změnami, související s chronickým nosičstvím *S. aureus*, tj. závažným postižením dýchacího ústrojí (k čemuž dospěl i Posudek Lékařské komise „D“ ve spojení s Rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení).

121. Žalobce taktéž namítal, že správní orgán I. stupně z Informace MUDr. P. citoval nepřesně, zmatečně a uváděl zavádějící tvrzení, pokud uvedl spojení mezi diagnózou polypů a výkony, které byly provedeny ve vztahu k vyšetření pro kašel. K tomu soud uvádí, že na str. 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je Informace MUDr. P. skutečně zdánlivě nepřesně citována. Byť se tato část rozhodnutí jeví jako doslovná citace, tj. jednak je jako citace uvedena a jednak je zdůrazněna kurzívou, o doslovnou citaci se nejedná. Správní orgán I. stupně pouze volně přepsal text uvedený v Informaci MUDr. P. a nesprávně jej označil za citaci. Toto pochybení však na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv.
122. Žalobcem namítanou rozpornost skutečností uvedených v Informaci MUDr. P. a zdánlivě citované totožné informaci v rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud neshledal. V Informaci MUDr. P. se doslovně uvádí, že: „*[d]alší vyšetření následovala ve FN Olomouc na Klinice plicních nemocí a tuberkulózy v prosinci 2011 se závěrem chronický persistující dráždivý kašel, nosní polypy, st. p. operaci v 6/2010 s následnou recidivou. Dále bylo provedeno vyšetření žilního systému, kde byla zjištěna pouze insuficience žilních spojek, přítomnost flebotrombózy nebyla prokázána (FN Olomouc – 15. 12. 2011 doc. MUDr. Vomáčka).*“ To, že trpěl vážnými chronickými problémy dýchacího ústrojí, žalobce nerozporuje, stejně jako nerozporuje další dílčí část Informace MUDr. P., kde se uvádí, že žalobce byl „*[d]ne 6. 6. 2012 vyšetřen ambulantně na ORL klinice 3. LF UK a ÚVN Praha (MUDr. F.), kde byl jmenovaný operován pro chronickou rinosinusitidu s polypy v červnu 2010. Závěr uvedeného vyšetření – chronická rinosinusitida s přetrvávajícími zánětlivými změnami – související s chronickým nosičstvím st. aureus. Subjektivně udává ztrátu čichu.*“ Jak vyplývá z Informace MUDr. P., právě na základě těchto (a dalších v Informaci uvedených zjištění) bylo následně provedeno nové posouzení zdravotní způsobilosti žalobce s přihlédnutím k závažnosti postižení dýchacího ústrojí v několika etážích a byla stanovena zdravotní klasifikace „D“ – dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby. Totožné závěry ve vztahu k postižení dýchacího ústrojí, byť nekonkretizované, vyplývají i z Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení.
123. Pokud žalobce namítal, že dle zprávy o ambulantním vyšetření ze dne 2. 5. 2013 na ORL klinice 3. LF UK a ÚVN Praha není diagnóza nosní polypózy kontraindikací k výkonu

práce policisty, nemohl soud k tomuto tvrzení přihlídnout, jelikož vyšetřující lékař nebyl oprávněn tuto skutečnost tvrdit. Jak již bylo uvedeno výše, zdravotní klasifikace příslušníka bezpečnostních sborů byla v daném případě stanovena na základě zdravotní dokumentace žalobce, a to zejména ve vztahu k vyhlášce č. 393/2006 Sb. Není zřejmé, zda vyšetřující lékař, který zprávu o ambulantním vyšetření ze dne 2. 5. 2013 sepsal, byl s touto vyhláškou seznámen, jelikož i závěr této zprávy uvádí diagnózu chronické rinosinuitidy, stavu po operaci, sic s dobrou ventilací a drenáží, ale s přetrvávající zánětlivou slizniční změnou. Vzhledem k tomu, že zánětlivé slizniční změny přetrvávaly dle zprávy ze dne 2. 5. 2013 i po operaci, která měla proběhnout po téměř třech letech od operace chronické rinosinuitidy s polypy (v červnu 2010), lze dle názoru soudu konstatovat, že toto onemocnění dýchacích cest odpovídá stavu s častými zánětlivými projevy, pro který je stanovena ve vyhlášce č. 393/2006 Sb., zdravotní klasifikace „D“.

124. Soud nepřisvědčil ani námitce, že není zřejmé, z jaké zdravotní dokumentace MUDr. P. vycházela. Ve vypracované Informaci MUDr. P. jsou uvedena stěžejní vyšetření, místo jejich provedení i den, kdy byly provedeny, a zároveň lze jednoznačně identifikovat zařízení, v němž dané vyšetření bylo provedeno a kdo vyhotovil lékařské zprávy, z nichž bylo při vyhotovování Informace MUDr. P. vycházeno, a to včetně jmen vyšetřujících lékařů.
125. Lze uzavřít, že Informace MUDr. P. je ve smyslu ustanovení § 180 odst. 2 služebního zákona řádným a zákonným podkladem pro rozhodnutí, který si správní orgán vyžádal na základě zákona a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017-42).
126. Závěrem tohoto žalobního bodu žalobce odkazoval na dokument ze dne 9. 10. 2012 vypracovaný služebním lékařem zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, s označením „souhrnné posouzení“, z něhož mělo být patrné, že ke zhoršení zdravotního stavu žalobce v důsledku služebního úrazu došlo i po provedené změně režimu výkonu služby. Tato listina však není součástí správního spisu, není ani mezi listinami přiloženými k žalobě a žalobce ji nenavrhoval jako důkaz. Vzhledem k výše uvedenému soud k této žalobní námitce nemohl přihlídnout, neboť žalobce ničím neprokázal pravdivost svého tvrzení. Pokud žalobce považoval tuto listinu za důležitou, měl možnost ji v průběhu správního řízení správním orgánům předložit. Jestliže tak neučinil, nemůže namítat, že správní orgány se s obsahem této listiny nevypořádaly, a stejně tak nemůže obsahem této listiny účinně argumentovat v řízení před soudem.
127. Ke **třetí žalobní námitce**, že podkladem pro propuštění žalobce ze služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona je lékařský posudek poskytovatele pracovně-lékařských služeb, nikoli posudek lékařské komise, soud uvádí, že v nyní projednávané věci je posuzována žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ve věci neposkytnutí jednorázového odškodnění pro nesplnění podmínek stanovených v § 105 odst. 1 služebního zákona. Lze částečně souhlasit se žalobcem, že i ve věci žádosti o jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 služebního zákona by tento posudek měl být pro posouzení důvodnosti žádosti stěžejní, nicméně v případě, že pochybnosti o skutkovém stavu trvají i po obstarání tohoto posudku, pokračuje služební funkcionář v dokazování v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 180 odst. 1 služebního zákona) dalšími prostředky, které mu zákon dává k dispozici (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010 - 109). Jak již soud uvedl výše, Lékařský posudek D, Posudek lékařské komise D ani Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení skutkový stav věci, tj. z jakého důvodu byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace „D“, samy o sobě nedokládaly a až ve spojitosti s Informací MUDr. P. mohly správní orgány postavit najisto, že žalobce trpí vážnými onemocněními dýchacího ústrojí, pro které je dle Přílohy vyhlášky č. 393/2006 Sb., stanovena zdravotní klasifikace „D“. Správní orgány obou stupňů proto postupovaly správně, jestliže nevycházely pouze z posudku poskytovatele pracovně-lékařských služeb (tj. z Lékařského posudku D), ale vzhledem k jeho nedostatečnosti provedly ve smyslu ustanovení § 180 odst. 2 služebního zákona i další důkazy.

128. Ačkoli žádný z výše uvedených posudků či rozhodnutí neuváděl přesný důvod (nemoc či postižení), pro který byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace D a v tomto ohledu se mohly jevit jako nedostatečné, ve spojitosti s dalšími zjištěnými důkazy, zejména pak ve spojitosti s Informací MUDr. P. správní orgán oprávněně dospěl k závěru, že zdravotní klasifikace „D“ byla žalobci stanovena v důsledku vážného postižení dýchacích cest a nikoliv z důvodu služebního úrazu. Soud proto i třetí žalobní námitku shledal nedůvodnou.
129. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobce namítal nepřesné označování listin založených ve správním spise a jeho nepřehlednost.
130. Podle ustanovení § 17 odst. 1 s. ř. se v každé věci zakládá spis. *Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.*
131. Požadavek na řádné vedení spisu ve správním řízení je stanoven jednak právě citovaným ustanovením § 17 s. ř., jednak zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a jeho prováděcí vyhláškou č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Současně byl tento požadavek i opakovaně vysloven judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten například v rozsudku ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56 uvedl, že nemůže-li správní orgán vzhledem k porušení zásady spisového pořádku, resp. zásady řádného vedení spisu prokázat, že spis již dále nebyl doplňován o další podklady, k nimž nebylo účastníku umožněno se vyjádřit, jde tato skutečnost k tíži správního orgánu. Shodně v jiném rozsudku ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*předně zdůrazňuje, že spisová dokumentace předložená stěžovatelem nebyla řádně vedená ani žurnalizovaná. Spisový přehled ani spis nemají skutečnou vypovídací hodnotu, protože jednotlivé písemnosti nejsou řádně číslovány, nebyly seřazeny chronologicky za sebou, prolínaly se s fotokopiemi ze spisu správního orgánu prvního stupně. Součástí spisu jsou i písemnosti, které spisový přehled vůbec neobsahuje.*“ Vrchní soud v Praze pak v usnesení ze dne 10. 1. 1997 sp. zn. 6 A 401/96 vyjádřil názor, že nesourodá změť písemností správního úřadu vztahujících se k věci, která není utříděna (podle hlediska věcného, chronologického, podle toho, zda pocházejí od soudu, správního orgánu nebo účastníka řízení, ani jinak), není správním spisem. Takový svazek listin se vrátí jeho původci, aby cestou spisové rekonstrukce v součinnosti s účastníkem původního řízení z něj utvořil správní spis.

132. Soud nemohl přehlédnout, že správní spis v dané věci je číslován třemi různými způsoby. Číslování je vedeno na některých listinách v jejich horním pravém rohu, přičemž jednak je číslování uváděno číslicí v uzavřeném kroužku a jednak samostatnou číslicí bez dalšího ohrazení. Třetí způsob číslování je uveden (u všech založených listin) uprostřed spodní hrany každého listu. Tuto skutečnost však vysvětlil žalovaný již v průběhu odvolacího řízení. Z listiny č. j. PPR-27340-14/ČJ-2019-990131 ze dne 27. 11. 2019, kdy došlo k seznámení žalobce se spisem, vyplývá, že *„[s]pis v době seznámení obsahoval 230 listů. Vzhledem k tomu, že spisový materiál postoupený ředitelem Ochranné služby byl rozčleněn do několika samostatných částí, jejichž písemnosti nebyly stejně řazeny (tj. sestupné a vzestupné evidence písemností), přistoupila tajemnice poradní komise z důvodu přehlednosti k novému seřazení písemností – čísla listů jsou nově označena ve spodní části listu ve středu.“* O této skutečnosti byl žalobce prokazatelně informován. Jak dále vyplývá z listiny ze dne 26. 8. 2019, č. j. OS-1033-27/ČJ-2019, spis byl v průběhu odvolacího řízení doplněn o některé chybějící listiny, na které správní orgán v napadeném rozhodnutí odkazoval. I tato skutečnost měla vliv na různý počet listů mezi daty 6. 6. 2019 (viz Úřední záznam ze dne 6. 6. 2019 na č. l. 160 správního spisu) a 27. 11. 2019 (viz záznam o nahlédnutí do spisu ze dne 27. 11. 2019 na č. l. 231 správního spisu).
133. Soud ověřil, že správní spis, jenž mu byl předložen žalovaným, splňuje veškeré požadavky stanovené právními předpisy – v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 s. ř. obsahuje spisovou značku; čísla jednací jednotlivých listin disponují označením ve vzestupné číselné řadě s chronologickým řazením. Skutečnost, že z důvodu nejednotného řazení listin v různých složkách předložených žalovanému tento přistoupil z důvodu přehlednosti k novému uspořádání, neznamená, že by soud musel shledat nepřesné nebo zmatečné vedení spisu. Spis sice není svázán, avšak tento požadavek žádný předpis nestanoví. Pro úplnost soud uvádí, že proti přečíslování spisu žalobce v průběhu odvolacího správního řízení nic nenamítal, přestože k tomuto měl možnost po nahlédnutí do spisu dne 27. 11. 2019, kdy mu byl předložen spis obsahující 230 listů. Žalobci též bylo umožněno se ve stanovené lhůtě k věci znovu vyjádřit, což učinil svým podáním ze dne 3. 12. 2019. Soud na základě výše uvedeného považuje námitku, že se žalobce nemohl seznámit s kompletním spisovým materiálem, za nedůvodnou.
134. Žalobce též namítal, že správním orgánům projevil patřičnou součinnost, neboť navrhoval vydání znaleckého posudku ve věci prověření jeho zdravotního stavu. Soud k tomu již výše uvedl, že přestože žalobce v průběhu řízení dokonce citoval Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, kteréžto bylo možné považovat za důležitý důkazní prostředek, úmyslně bránil doplnění spisu o toto rozhodnutí tím, že vědomě neudělil souhlas s jeho poskytnutím a sám toto rozhodnutí odmítal správním orgánům poskytnout.
135. K otázce nároku na jednorázové odškodnění i k otázce skutkového došetření se v minulosti vyjádřil Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010-109 uvedl, že *„[o]becně řečeno, civilní řízení soudní je ovládáno zásadou formální pravdy, čemuž odpovídá zásada projednací, podle níž je skutkový stav zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených. Neunesení břemene tvrzení či břemene důkazního znamená pro účastníka zpravidla neúspěch ve věci. Správní řízení je naproti tomu ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Účastník řízení je povinen poskytovat k naplnění tohoto cíle součinnost. V daném případě je tedy na rozhodujícím služebním*

*funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti; žadatel o odškodnění má pak procesní práva a povinnosti uložené mu zákonem (§ 174 služebního zákona).“ Součinnost žalobce při projednání nároku na náhradu škody je možné dovozovat i z ustanovení § 52 s. ř., podle kterého jsou účastníci *povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Za součinnost při dokazování tak nelze považovat opakovaný návrh na vypracování znaleckého posudku na zdravotní stav za situace, kdy žalobce disponoval listinami, jejichž obsahem byly podrobné informace o jeho zdravotním stavu, které byly podstatné pro správné skutkové zjištění. Vypracování znaleckého posudku by v dané věci bylo nevhodné zejména proto, že žalovaný získal Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení a ve spojení s dalšími důkazními prostředky založenými ve spisovém materiálu, především Informací MUDr. P., dospěl k jednoznačnému závěru, který i náležitě odůvodnil.*

136. Soud proto i námitky uvedené pod čtvrtým žalobním bodem vyhodnotil jako nedůvodné.
137. V **pátém žalobním bodě** žalobce namítal, že nebylo reagováno na jeho výzvu k zaslání podkladů, které budou sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí ve věci, resp. k zaslání jiných konkrétních listin, založených ve spisovém materiálu. Soud však musí konstatovat, že k takovému postupu, tj. k zaslání kopie listin ze správního spisu, není správní orgán povinen. K této otázce se v minulosti opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, jenž konstatoval, že účastník řízení má sice právo nejen na pořízení výpisů, ale i na pořízení kopií ze spisu, avšak nelze „*vyvodit povinnost správního orgánu kopie pořídit a zaslat účastníku řízení, a to ostatně i s přihlédnutím k okolnostem tohoto případu, kdy měl právní zástupce stěžovatelky možnost si sám kopie protokolu pořídit...*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008-77). Podle ustanovení § 38 odst. 4 s. ř. je s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části, nikoliv však právo, aby správní orgán kopie účastníku řízení zasílal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 16/2011-106). V projednávané věci byl žalobce opakovaně informován o možnosti nahlédnout do spisu a pořídit si z něj kopie, přičemž tuto možnost (nahlédnout do spisu) využil. Žalobce tedy měl reálnou možnost si opatřit kopie jím požadovaných listin. Nelze proto vytýkat správnímu orgánu jednání, kterým žalobci nezaslal jím požadované listiny. Žalobce měl možnost seznámit se se všemi listinami, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, o této možnosti byl řádně informován a prokazatelně ji také využil. Na svých procesních právech účastníka řízení tedy nebyl nijak dotčen a namítaný postup správních orgánů nelze považovat za důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
138. V **šestém žalobním bodě** žalobce namítal, že nadřízený správní orgán považoval jeho žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně za bezpředmětnou, přestože správní orgán I. stupně nebyl schopen vydat rozhodnutí ve věci. Soudu nezbyvá než konstatovat, že namítaná skutečnost nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Lhůta pro vydání rozhodnutí je totiž lhůtou pořádkovou, jejíž zmeškání nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Se zmeškáním této lhůty je spojen pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 1, 3 s. ř. (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33, nebo ze

dne 27. 8. 2018, č. j. 5 A 20/2017, totožně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 As 295/2018-37). Případné zmeškání zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí tedy nemůže samo o sobě zpochybnit zákonnost rozhodnutí o věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce.

139. Proti případným průtahům v prvostupňovém nebo odvolacím řízení se mohl žalobce bránit prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 s. ř., případně, pokud měl za to, že nadřízený správní orgán při rozhodování o jeho žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti postupoval nesprávně, též žalobou na ochranu proti nečinnosti podanou u správního soudu. To však žalobce neučinil.
140. Ke zcela obecné námitce, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, soud taktéž pouze v obecné rovině uvádí, že napadené rozhodnutí je zcela srozumitelné, obsahuje dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí, závěry, k nimž správní orgán dospěl, nejsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi ani se zásadami logického uvažování a žalovaný se v jeho odůvodnění rovněž dostatečně vypořádal se všemi základními odvolacími námitkami.
141. Problematikou úplnosti vypořádávání odvolacích námitek se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Ads 334/2017-40 uvedl, že *„[r]ozhodující orgán nemusí vypořádat každou námitku, ale postačí komplexní argumentace, což nescetněkrát judikoval Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Viz např. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 - 31, který se týká rozhodnutí soudu, tím spíše nelze nic takového požadovat po odvolacím správním orgánu, který je při svém rozhodování vázán relativně krátkými lhůtami a musí posoudit mimořádné množství napadených věcí. Odvolací rozhodnutí nemůže svým rozsahem ani svou hloubkou aspirovat na vědecký rozbor s důkladným vypořádáním veškeré relevantní judikatury.“*
142. Povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
143. Soud k tomu doplňuje, že v napadeném rozhodnutí je jasně a jednoznačně uvedeno, jak odvolací orgán rozhodl o odvolání, z jakých důvodů tak učinil, i to, jak uvažil o základních odvolacích námitkách žalobce. Pro úplnost soud uvádí, že správní orgány se vypořádaly i

se závazným právním názorem Městského soudu v Praze uvedeným ve zrušovacím rozsudku ze dne 12. 9. 2017 č. j. 5 Ad 13/2013-37. Soud pouze ve stručnosti opakuje, že namítanou nepřezkoumatelnost Posudku lékařské komise D a z ní plynoucích závěrů žalovaný zhojil tím, že si vyžádal a získal Rozhodnutí odboru zdravotnického zabezpečení, přičemž následně spisový materiál doplnil i o další listiny, které ve svém souhrnu postačovaly k řádnému a správnému zjištění skutkového stavu o zdravotním stavu žalobce v rozhodné době. I tuto žalobní námitku proto soud shledal nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

144. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
145. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu